PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК II ГРУДЕНЬ — DECEMBER, 1961 Ч. 12

РАЇНА МОГИЛЯНКА

ЮВІЛЕЙ 35-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
1926—1961.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

Рік II ГРУДЕНЬ, 1961

Ч. 12

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редактор Наталія Когуська

Річна передплата в Канаді $3.50

Поза Канадою 4.00

Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

PROMIN

DECEMBER, 1961 Vol. II

No. 12

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50

Subscription in other countries 4.00

Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

На обкладинці:

Портрет Раїни Могилянки, сестри Митрополита Петра Могили. Її імям було названо гурток студенток в Інституті Петра Могили в Саскатуні, з якого вийшли перші починки організації Союзу Українок Канади.

З М І С Т

До спільної мети 1

Савеля Стечишин — А шлях просвічувала велика ідея 2

Лариса Мурович — Напившись із неба 4

Віра Ворскло — Тут стежина 4

Віра Ворскло — Літо 4

Н. К. — Важніші дати з історії Союзу 6

Марія Пастернакова — Українська жінка в хореографії 10

В. Ніньовський — Маленька мандрівка в мистецтво 13

Тарас Шевченко — Наймичка 16

„К. С." — Лекції англійської мови для ново прибулих 19

E. Bilych — Jubilee Year 20

C. Sarchuk — Archipenko — An Appreciation 21

Вол. Мацьків — Телевізія і наші діти 23

Резолюції Пров. З'їзду в Манітобі 24

Навчаймося української мови 26

О. Ситник — Звіт з'їзду 27

Маргарита Пилипчук — Моя Україна 28

Н. Забіла — Пісенька 29

П. Бабанський — Де сплять автобуси 29

Річні звіти відділів 31

З громадської діяльности 32

Для наших господинь 34

Є. Павлюкевич — Українська вишивка 36

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК II ГРУДЕНЬ, 1961 Ч. 12

До спільної мети

„Немає більшої любові
Хто душу поклада за друзів"

Так висловилась свого часу Леся Українка за Святим Письмом. Тим вона заявила, що любов друзів сильніша від самої смерти, але таких друзів, яких єднають спільні народні інтереси, спільна народня праця, спільні ідеали, спільна мета.

В роковини ювілею 35-ліття Союзу Українок Канади, пригадаймо і ми наші великі цілі, наші завдання і наші змагання. Адже на скрижалях наших виписали ми такі заповіді:

„Бережи свою прадідівську віру і церкву"
„Неси перед світом гідність свого народу"

Від чудового, відділеного високими горами, Ванкуверу і до мальовничих берегів ріки св. Лаврентія — Монтреалу, розпорошені по широкій канадійській землі, відділені сотками а то й тисячами миль одні від одних, ми подали собі руки, злучили свої сили в однім Союзі, щоб стати друзями одної великої і святої мети. Злучили їх для великих завдань, для служби українському народові, для помочі нашій Українській Православній Церкві, для зрозуміння своїх завдань і науки, для шукання шляхів у розвязуванні проблем нашого життя в країні, що стала нам другою батьківщиною, для інформативної служби у вільному світі, для виховної праці майбутнього суспільства, для виконування щоденних громадських обовязків.

Від одного зимового морозного дня 26-го грудня, 1926-го року коли закріпилась наша думка і мрія стала дійсністю, коли проголошено народження першої української жіночої організації в Канаді, Союз Українок Канади, число нас зростало, творились нові клітини, виростало молодше покоління. В наших руках засяяв СМОЛОСКИП, символ світла і свободи, яким мали б ми просвічувати дорогу собі, своїм посестрам, до яких ще не долинув наш поклик, нашим дітям, що мають ступати поруч нас.

В буднях нашої праці на місцях, по наших відділах, які носять імена найкращих жінок-світочів-провідниць, письменниць, ми не раз спотикались до твердих колод і оббивали собі пальці, не раз приходилось нам випити, гіркішу гіркого полину, чашу непорозумінь; не раз стрічали ми серед свого окруження людей, які нас не розуміли, або й не хотіли розуміти. Не раз нам приходилось ставати в обороні свого раз вибраного шляху, своєї самостійницької ідеології, своєї незалежности і самостійної діяльности. А скільки разів лишали ми наших малих діток в опіку батьків, а самі утомлені денною працею спішили на збори, на наради, на проби хору, або аматорського гуртка. А хто з нас може забути тих перших жінок-піонерок по фармах, які по сім і вісім миль йшли пішки до Народнього Дому на пробу і темними ночами так же пізно вертались домів? Скільки то разів здавалось нам, що наш місцевий невеличкий гурток не в силі вдержатися при життю, що прийдеться розвязати відділ... Ми вибивалися зі сну довгими темними ночами, уявляючи собі будні життя без великої мети, без вищої благородної цілі у колі лише особистих інтересів...

І тоді перед нашими очима виринали світлі постаті жінок-тих, що імена їх носять товариства — Ольга Басарабова, Олена Теліга, Олена Пчілка, Леся Українка, Ольга Кобилянська, Софія Русова, Марія Марковичева, Ганна Барвінок — і нам ставало соромно за нашу малодушність. Перед нашими очима проходило життя одної або другої нашої патронки, деякі з них згинули від тортур ворога, що плюндрує край і землі наших батьків, бо жили вони і працювали для тих самих ідей, для яких ми згуртували свої сили. І наші турботи видавались такими маленькими супроти їхньої великої жертви за святу ідею...

Знеможені, ми підносились понад дрібні будні місцевих проблем, ми вертались з подвійною енергією до праці, до будови міцного союзу, для праці і тої великої місії, що лежить перед українською жінкою у вільному світі. Перед нами жевріла далека мета, що її виписала на скрижалях Леся Українка „Хто душу поклада за друзів". Це світло то наша спільна мета, наш високий ідеал, наше вірую, якого ніщо не може знищити в нашім серці...

Проглянувши наш шлях 35-ліття, ми спря-

Савеля Стечишин

А шлях просвічувала велика ідея

З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926 рік став історичною датою в житті канадійських українок. Того року 26 грудня, на першім жіночім з'їзді в Саскатуні, при співучасті понад сотки жінок, між якими було поважне число студенток Інституту ім. П. Могили, створилася перша всеканадійська центральна жіноча організація — Союз Українок Канади, тридцятпятий ювілей якої припадає цього року.

Здається, це було наче вчора. Ще такі свіжі в памяті окремі передорганізаційні події, наради стислого гуртка, голоси ентузіязму, а теж і хвилювання — чи вдасться зреалізувати ідею самостійної жіночої організації, чи зрозуміють жінки суть справи? Далі і турботи плянування першого жіночого з'їзду. Бралися до великого діла молоді недосвідчені одиниці. Наче у фільмі переходять сцени пережитих хвилин. Від того часу проминуло вже тридцятпять років. А здається, це було так недавно.

Задум про організування Союзу Українок Канади зродився в щасливу годину і посіяне зерно знайшло плодючий ґрунт. Пройдені тридцятпять років позначилися поважними здобутками, і сьогодні ми ними гордимося. Починав Союз Українок Канади свій перший рік життя з малими силами, без досвіду, без фінансової підстави, маючи за основу тільки сім молоденьких відділів, переважно із Саскачевану, що тільки звелися на ноги. Але шлях просвічувала велика ідея служіння народові, глибока віра в слушність наміреної мети і готовість до праці. Труди перших плугаторів вповні виправдали себе. Сьогодні Союз Українок Канади обєднує кілька тисяч українок із трьох поколінь, згуртованих у густій мережі відділів по широкій Канаді, а здобутки відданої праці вже записалися до історії.

Звичайно з нагоди ювілею ретроспективно переглядаємо творчий шлях пройдених років, спиняємося хвилево на окремих етапах розвитку, відсвіжуємо память про перші побудники, що викликали потребу організуватися.

Ще на початках українського поселення в Канаді українські провідники, переважно учителі народних шкіл, бачили потребу розбуджувати національну свідомість українських поселенців, закликали їх до читання, до самоосвіти, до розбудови громадського життя. Внаслідок цього народнього руху закипіла культурно-освітна праця в українських околицях, під впливом якої пробуджувалася і українська жінка.

По закінченні другої світової війни створилася в Галичині жіноча організація Союз Українок, і кличі українського жіночого руху пролунали в Канаді. Кличі — що жінка є людина, що нація, яка змагає до самостійного життя, мусить піднести гідність жінки, мусить виробити в ній громадську зрілість і свідомість співвідповідальности за долю свого народу. Ці кличі відносилися і до українського життя в Канаді, що в той час зводилося на ноги на патріотичних гаслах. У патріотичному дусі теж виховувалися студенти і студентки Інституту ім. П. Могили, тодішній національній твердині. Провідні студентки цього Інституту бачили потребу на самостійну жіночу організацію, в якій

мовуємо наш зір на далеку дорогу, що стелиться перед нами — ясна вона і широка. Її протоптали для нас ті перші, які пішли пробоєм, які взяли на свої плечі великі тягарі, що про них говорить Леся Українка:

„Я на гору круту камяную
Буду камінь важкий підіймать..."

І в очах тих перших провідниць, горить сьогодні огонь глибокого вдоволення. Вони забули всі болі і терпіння, про надмірну працю, так як забуває молода матір про болі при народженні немовляти, побачивши свою дитину.

Але дорога наша, хоч і широка та ясна, губиться в імлі далечини. З тугою в серці намагаємось збагнути віддаль. Чи поведе нас далі єдність думки, єдність нашої великої віри, бо лише вони одні будуть запорукою нашого тривкого і світлого завтра.

Світлі сторінки в історії розвитку громадського життя в цій країні створили ми спільно згуртовані одним Союзом, вязало нас життя тривкими нитками і з життям нашого народу в землі батьків наших — Україні. Сьогодні розгортаємо нові сторінки історії і ступаємо далі твердим і рішучим кроком вперед, до праці, до світлої мети, для служби ідеалів свого, хоч і поневоленого, але талановитого і славного народу!

українка могла б себе знайти, виробити віру в свою вартість, зрозуміти потреби народу і проявити себе в громадській праці. Ці погляди росли, закріплювалися і спонукали практично здійснити ідею в самім Саскатуні створенням жіночого товариства ім. О. Кобилянської 1923 року. За прикладом Саскатуну пішли інші околиці. Вже тоді відчувалася потреба центральної жіночої організації, щоб покерувати працею. Задум про центральну організацію знайшов свій вислів в кількох статтях в „Українському Голосі".

Сталася ще одна історична подія, що заохотила до здійснення пляну про центральну жіночу організацію. 1925 року створено в Ню Йорку Союз Українок Америки з нагоди приїзду Ганни Келер Чикаленко на Міжнародний Конгрес Жіночої Ради, на українську делегацію якого жіноче товариство в Саскатуні заініціювало грошеву збірку. Ця подія заохотила канадійських українок довше не протягати, а негайно братися до діла. І так при нагоді Загального Народнього З'їзду 1926 року в Саскатуні скликано перший жіночий з'їзд, на якому зродився Союз Українок Канади.

Від самого початку свого існування Союз Українок Канади не був відгалуженою течією фемінізму і суфражизму, а прямував допомогти українській жінці перейнятися ідеалом служіння своєму народові. Тому й у своїх програмах і напрямних клав натиск на національне освідомлення, самоосвіту, широке читання, плекання рідної культури, національне виховання дітей. Ці старання про національне і громадське вироблення українок дали організації здорову і тривку основу, яка допомогла жінкам піднятися і поглибити себе духово. Канадійська українка справді перевиховалася. І саме це треба вважати одним із дуже замітних плодів праці Союзу Українок Канади.

У зрості Союзу Українок Канади багато допоміг живий контакт із членством через з'їзди — всеканадійські, провінційні і окружні складових організацій Союзу Українців Самостійників, в яких жінки брали активну участь. З'їзди все стояли на високому рівні і не ограничувалися виключно до формальних організаційних справ, а ширили національні ідеї, насвітлювали українську проблематику, насичували животворною силою, виховували людей і виробляли в них громадську зрілість, а це підносило рівень громадського життя і якість праці в окремих місцевостях.

В житті організації преса і книжка грають

САВЕЛЯ СТЕЧИШИН,
авторка статті, одна з оснувательок Союзу, бувша довголітня голова організації.

велику ролю. Союз Українок Канади ще від самих початків безплатно користувався сторінкою в „Українському Голосі". Ця жіноча сторінка була поважним чинником у духовому зрості української жінки і поступі організації. Крім сторінки, централя видавала відповідні брошури, збірники і книжки, які допомагали в самоосвіті і громадській праці. Видавнича діяльність значно пожвавилася після другої світової війни виданнями кількох цінних книжок. Створено теж і видавничий фонд, що з кожним роком зростає. До найновіших і дуже поважних здобутків належить власний журнал „Промінь", що вже другий рік виходить.

Ще від першого року свого існування Союз Українок Канади присвячував багато уваги популяризації українського народнього мистецтва, пропагував зразкові вишивки і писанки, стилевий народний стрій, виготовляв друковані інформації, видавав узори і книжки та влаштовував вистави при нагоді з'їздів. Ця довголітня праця обчистила українську вишивку з чужих впливів і поставила її на належне місце. 1936 року започатковано Музей українського народнього мистецтва, який значно збагатився цінними експонатами і ще в додатку відкрито його філії в інших містах. Це перший український музей в Канаді. В цьому році припадає 25-ліття існування Музею разом із 35 ювілеєм матірної організації.

Союз Українок не ограничувався виключно до своїх канадійських справ, а щедро допомагав фінансами Західній Україні — Рідній Школі, Інвалідам, українським делеґаціям на Міжнародні Конґреси, будові хати для О. Кобилянської, жертвам повені і пацифікації і т. п. Після другої світової війни розгорнено широку допомогу українським втікачам.

Пройдених тридцятпять років позначилися великими плодами, між якими є цінні здобутки тривалої вартости. Годі в рямках ґазетної статті покрити многранну працю організації, що діяла такі довгі роки. Тому з конечности ограничуємося тільки до побіжного огляду.

З маленького але здорового жолудя виростає кремезний дуб. Так із сміливого почину молодого недосвідченого але ідейного членства виросла велика жіноча організація. Виросла вона на здоровому ґрунті національної свідомости свого членства, що, перейнявшися ідеєю служіння своєму народові, з охотою і готовістю виконувало свої завдання. Вступаючи в новий період організаційного життя, ми горді за пройдені роки живої плодовитої праці. Але рівно ж мусимо бути готові розвязувати нові потреби дня, що сьогоднішній час висуває нам перед очі. Мусимо озброїтися досвідом минулого і спільно одним організованим фронтом далі займати позиції на сторожі українського життя.

Лариса Мурович

НАПИВШИСЬ ІЗ НЕБА

Увечір небо схилилось низько,
Бо квіти подих відчули близько —
Такий солодкий, такий шовковий,
Як слово Бога, як дар любови.

Вже матіола вуста відкрила
І подих неба — в росі ловила,
Але всім серцем і ще душею
Його жагуче пила лілея.

У кожній краплі роси тремкої,
Любови пахощ, живе, святої —
Квітки вдихнувши її досхочу,
Мов крила янголів — затріпочуть.

Та матіола струмки кохання
Роздарувала вітрам до рання —
При сході сонця вона в покорі
Закрила серце, неначе в зморі.

Лілея вірна небесні силі,
Перемінилась у буйні хвилі
І розливала в усі простори
Щодня й щоночі — духмяне море.

**
*

Тут стежина, там стежина,
Хата, поле, гай.
Із небес спадає дзвінко
Співів водограй.

Тут волошка, там нагідка,
Як жарина мак,
Золотава сонця нитка
Вишиває шлях.

Оком дивиться криниця
У небес блакить,
Скоро-скоро місяць-птиця
З плеса ізлетить.

Щоби виклювати просо
Зорь за цілу ніч,
Щоби снилось квітам в росах
З сонцем радість стріч.

Не цвітінь квіток духмяних
Стріну я у снах,
А лице твоє рум'яне,
Усміх на устах.

Віра Ворскло

ЛІТО

Коли трави на косах колишуть
І мрії і думи мої,
Тоді серце і ширша і вища,
І щебечуть, як птиці, гаї.

І колос співає у полі,
І лепече весела ріка,
І здіймає печалі і болі
Радісна сонця рука.

І вітер, одягнений в квіти,
Як жданий з'являється гість.
Я люблю тебе в пахощах літо,
Твою щедрість і пісню і ріст.

І коли зацвіла матіола,
Одягається в тьмяність краса,
Вечір-лебідь пливе з виднокола,
Розпускається ночі коса.

І як місяць із плавнів виходе,
Зорі скапують росами вниз,
І снів золота прохолода
Гасить втому і іскорки сліз.

Я люблю тебе літо рум'яне,
Я люблю тебе літо вночі,
Коли ти так ніжно-духмяне
І зорь-птиць линуть дальні ключі.

15-5-60 **Віра Ворскло**

ВЕРХНІЙ РЯД (зліва направо): **Наталія Базюк** — друга заст. голови, **Маріянна Гнатюк** — касієрка, **Софія Василишин** — уступивша голова, **Стефанія Пауш** — голова, **Ольга Ганочко** — рекордова секретарка, **Розалія Карпяк** — кореспонденційна секретарка, **Леся Івасюк** — перша заступниця голови.

ДРУГИЙ РЯД: **Михайлина Будник** — пята заст. голови, **Анна Токарик** — третя заст. голови — (Гемілтон, Онт.), **Мирося Дікур** — четверта заст. голови, **Софія Сенишин** —голова комітету музею й мистецтва (Саскатун, Саск.),

ТРЕТІЙ РЯД: **Доця Корпан** — референтка архіву, **Катерина Міськів** — референтка зовнішніх звязків, **Надія Боднар** — референтка молодших відділів СУМК., **Настя Сенів** — референтка домашньої економіки.

ЧЕТВЕРТИЙ РЯД: **Анастазія Тріщук** — референтка добродійної праці (Оттава, Онт.), **Анна Мельник** — референтка культурно-освітної праці, **Марія Гавриш** — референтка видавничого фонду ім. Наталі Кобринської, **Савеля Стечишин** — голова видавничої комісії (Саскатун, Саск.), **Ольга Лукомська** — референтка журнала „Промінь", **Галя Гнатишин** — референтка міжнародніх справ (Саскатун, Саск.).

ОСТАННІЙ РЯД: **Марія Вавринюк** — конт. комісія, **Варвара Маланчук** — конт. комісія, **Софія Гриник** — конт. комісія, **Калина Засійбіда** — голова провін. екзек., **Леся Хороша** — реф. цивільної оборони(Торонто, Онт.), **Валерія Касюрак** — референтка горожанства (Виндсор, Онт.), **Іванна Вахна** — представниця до Асоціяції Консументів, (Торонто, Онт.).

Ґрафічне оформлення — **В. Ніньовський**

Фото роботи **Т. Федорука,** Едмонтон

ВАЖНІШІ ДАТИ З ІСТОРІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ЗА РОКАМИ

1926

Перший з'їзд українського жіноцтва в Саскатуні, Саск. 26 грудня, на якім створено центральне тіло першої в Канаді української жіночої організації — Союзу Українок Канади і оформлено програму.

1927

Вислано перший обіжний лист до відділів для членства в якім поручено зайнятися такими ділянками праці — Рідна школа, недільна школа, бібліотека, улаштовувати виклади з обсягу культурно-освітної праці.

Подано вказівки членству в організуванні і веденні українських шкіл, недільних шкіл і навчанні дітей рідної мови і письма вдома.

Ювілей 40-ліття письменницької праці Ольги Кобилянської по жіночих товариствах і пожертви зі свят в дар для письменниці.

Фінансова поміч філії Інституту Петра Могили у Вінніпегу, який щойно відкрито.

Фінансова поміч Інститутові ім. Петра Могили в Саскатуні.

Участь Союзу Українок Канади в збірках на Фонд Повені в Галичині.

Поширення між жіноцтвом журнала „Жіноча Доля", що виходив в Коломиї — Західна Україна.

Започатковано в „Українськім Голосі" „Жіночий Куток" і вкоротці змінено його на „Відділ Союзу".

Другий з'їзд вже офіціяльних делеґаток відділів Союзу Українок Канади в грудні 1927 р. в Саскатуні під час 11-го з'їзду Інституту, на якім офіціяльно оформилась організація Союзу Українців Самостійників.

1928

Союз Українок Канади уводить в життя свято День Матері і почерез свої відділи надає йому українського національногромадського виховного характеру. Свято це вперше прийнялося серед українців і припадає в другу неділю м. травня.

Членство Союзу бере активну участь в кампанії придбання нових передплатників для „Українського Голосу".

Введено в життя Свято Книжки, що припадає в м. жовтні.

Релігійне виховання, церква і праця для неї. Виготовлено конкретний плян і вислано до відділів з рефератом „Жінка і релігія".

Уведено святкування роковин Тараса Шевченка і Івана Франка. Поручено ряд книжок до читання по жіночих товариствах.

У виставі ручних робіт, яку улаштовував Генд Крефт Ґилд у Вінніпеґу, стараннем Союзу Українок Канади було доручено для вистави поверх 50 речей українських вишивок. Це вперше були на виставі речі з українського народного мистецтва.

1929

Введено свято українських письменниць в роковини їх народження — Лесі Українки в лютім, Ольги Кобилянської в листопаді і Уляни Кравченко в січні.

Подорожує по Канаді сенаторка Олена Кисілевська; її зустрічають і приймають відділи Союзу. В Саскатуні улаштовують для неї в Інституті П. Могили величаве прийняття.

Перша жертва в $100.00, що її зібрало членство Союзу Українок Канади на Рідну Школу в Галичині, то опісля продовжувалась кожного року.

Започатковано збірки, що продовжувались в пізніших роках — на інвалідів, політичних вязнів, памятник Лесі Українки, Пластове Товариство, Українську Жіночу Бурсу у Львові, Українську Господарську Академію в Подебрадах.

„Відділ Союзу" в „Українськім Голосі" перемінено на „Сторінка Союзу Українок Канади".

Переведено збірку на покриття коштів висилки українських делеґаток з Галичини на Конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Берліні.

З'їзд Союзу Українок Канади обирає на своїм з'їзді почесною головою Софію Русову.

Перша виставка українського ручного народного мистецтва для канадійської публики улаштована заходами центральної управи Союзу Українок на прохання Саскачеванського університету в Саскатуні.

Навязано ближчі взаємини з видавництвом „Нова Хата" в цілях поширення українського народного мистецтва.

Запляновано ряд вистав по відділах Союзу з метою піднести красу народної вишивки і усу-

нути небажані впливи на них. Виготовлено взори писанок та інструкції їх писання.

1930

Перша величава виставка українського народного мистецтва, української кімнати і контест на з'їзд в Саскатуні в м. липні.

Уведено в програму діяльности Союзу ділянку домашнього господарства.

Уведено ділянку здоровя родини, а на з'їзді Союзу 1930 року ухвалено петицію до правительства в Саскачевані, щоб дистриктовою норсою в українських околицях була українка, що й було результатом — норсою була назначена Анна Гошко.

Союз ухвалює протест і висилає телеграму до Лейді Абердін — голови Міжнародної Жіночої Ради з проханням привернути членство Українській Національній Жіночій Раді в Міжнародній Жіночій Раді.

Започатковано провінціяльні з'їзди в Вінніпеґу на Манітобу і Едмонтоні на Алберту і Брітіш Колумбію.

Союз Українок Канади входить до Протестаційного Комітету разом з СУС в протестаційній акції проти червоного терору на Україні.

Союз виготовляє летючки в англійській мові і скликає протестаційні віча проти польського терору в Галичині.

1931

Ювілейний з'їзд — 5-ліття Союзу Українок Канади святкував з'їздом в Саскатуні.

Заходами і коштом Союзу побільшено український відділ в музею Саскачеванського університету.

Видано книжкою збірник п. н. „В День Матері".

Зроблено підготовчу працю для започаткування господарських курсів для українських дівчат і жінок.

1932

В Саскатуні в приміщені Інституту ім. П. Могили відбувається вищезгаданий тритижневий господарський курс, заходами Союзу Українок Канади і „Екстеншіон Департаменту".

Союз бере участь в Конгресі Союзу Українок Америки, що відбувався в Нью Йорку почерез своїх трьох делеґаток — Савелю Стечишин, Доцю Яндову і Тетяну Кройтор.

Започатковано „Залізний фонд" при центральній управі Союзу Українок Канади для потреб організаційної діяльности.

Виготовлено проєкт читання по відділах та улаштовування освітніх вечорів, спільного читання, доповідей, організування домашніх і громадських бібліотек.

Почато старання вступити в члени Канадійської Національної Жіночої Ради.

1933

Союз переводить збірку на висилку делеґації на конгрес Міжнародної Жіночої Ради в Марселі.

Видає книжкою річні звіти відділів.

Вносить аплікацію вступу в члени Канадійської Національної Жіночої Ради.

Союз ангажує і переводить збірку фондів на Український Павільон у Всесвітній Виставі в Шікаго.

Відділи Союзу складають на ювілейний фонд Української Православної Церкви в Канаді з нагоди 15-ліття — 500 дол.

1934

У Конгресі в Станіславові репрезунтує Союз Українок Канади Ганка Романчич.

Союз Українок Канади закуповує два уділи на журнал „Жінка".

При кінці 1934 року осідок центральної управи Союзу Українок Канади перенесено до Едмонтону.

Зріст членства і відділів по цілій Канаді. Для координування праці створено провінціяльні екзекутиви для догляду роботи в провінціях — Манітобі, Онтеріо і Квебеку, Саскачевані і Альберті включаючи до неї і Брітіш Колумбію.

Замість ювілейного альманаху видано коротку історію Союзу Українок Канади в Календарі „Українського Голосу" на 1934 р.

Центральна управа ангажує платну секретарку для виконування конечної праці.

Видає книжкою звіти відділів.

1935

Величава виставка народнього мистецтва і такий же головний з'їзд Союзу Українок в Саскатуні.

Підготовка до ювілейного з'їзду — 10-ліття Союзу Українок Канади.

Видає книжкою річні звіти відділів.

Центральну управу Союзу перенесено з Едмонтону до Саскатуну.

1936

Ювілейний з'їзд 10-ліття Союзу Українок Канади.

Започаткування Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні.

Виготовлення програми діяльности на полі народного мистецтва — контести, вистави, проєкти.

Кампанія збірки речей до Музею через відділи і членство у цілій Канаді.

1937

Союз входить в склад Всесвітнього Союзу Українок з осідком у Львові.

Започаткування роковин Ольги Басарабової.

Видано ювілейну книжку Союзу з нагоди 10-ліття.

1938

Праця для підмоги Карпатській Україні.

Союз клопочеться виданням читанки для українських дітей.

Союз підносить справу підручника для українських недільних шкіл.

Відділи Союзу переводять збірку на потреби Музею Союзу Українок Канади.

Союз видає брошурку — „Український народний стрій" — пера С. Стечишин.

Заходи для приміщення Музею Союзу в Інституті П. Могили в Саскатуні.

Офіційні об'їздки відділів головою Союзу.

Протестаційні віча і меморандуми до Ліги Націй, урядів — Канади, Британії, Польщі проти розвязання польським урядом Союзу Українок в Західній Україні.

1939

Перша виставка виключно із експонатів Музею Союзу Українок Канади на з'їзді в Саскатуні. Вручення альбомів двома відділами для Музею Союзу.

Проєкти шиття модерного убрання з українською вишивкою.

Проєкти читання і освітних сходин.

Посилена акція збірки речей до Музею Союзу Українок Канади.

Союз передає збірку $106.28 до Консисторії Української Православної Церкви на видання підручників недільних шкіл.

Організація подорожуючої бібліотеки для членства по відділах.

Центральна управа виготовляє плян воєнної праці на поміч державі.

Союз Українок Канади офіційно прийнятий в склад Канадійської Національної Жіночої Ради на конвенції в Гемилтоні 29 травня. Репрезентувала організацію Калина Сакалюк.

Видано серію куховарських приписів „Українська Господиня" в 4 окремих випусках.

1940

Союз випозичує з Залізного Фонду $300.00 на видання читанки „Маруся".

Союз поширює Історію України в англійській мові — видання СУС.

Уведено в буджет музейний фонд.

Союз висилає кондоленційну телеґраму Лейді Твідсмюр з приводу смерти її чоловіка генерал-ґубернатора Лорда Твідсмюра.

На знак пошани Союз вшановує Лейді Твідсмюр памятковим дарунком в часі її виїзду з Канади.

Проєкт праці для воєнних цілей — збірки і праця для Червоного Хреста.

Союз організує висилку посилок воякам за море. Опікується українською гостинницею в Лондоні.

Союз приміщує й упорядковує Музей в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні.

Голова Союзу М. Ткачук виголошує інформативну промову в англійській мові на конвенції Канадійської Національної Жіночої Ради в Вінніпеґу.

1941

Союз передає правительству $1,977.68 на закупно амбулянса. Видає грамоту відділам з пожертви на військовий амбулянс для крайової оборони.

15-ліття Союзу Українок Канади — ювілейний з'їзд в Саскатуні і офіційне відкриття Музею в Інституті П. Могили.

Започатковано проєкт вишивок на потреби воєнних видатків Канади.

(Докінчення в слідуючому числі)

Адв. ПЕТРО ЛАЗАРОВИЧ,
голова
Товариства Українців Самостійників

Др. ЛЕВКО ФАРИНА,
голова
Союзу Українців Самостійників

КОСТЬ ТЕЛИЧКО,
секретар
Союзу Українців Самостійників

ПРИВІТ
Союзу Українок Канади

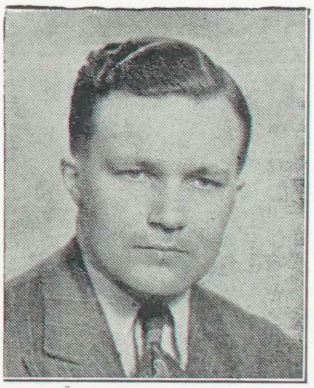

АНДРІЙ МЕЛЬНИЧУК,
генеральний провідник
Союзу Української Молоді
Канади

ДОРОГІ Й ВИСОКОПОВАЖАНІ ПАНІ!

Централя Союзу Українців Самостійників з нагоди 35-літнього ювілею існування **Союзу Українок Канади** як одну зі своїх союзних організацій, сердечно вітає з цим великим історичним святом.

Пройдений славний шлях Вашої організації цілковито стверджує ту колосальну багатогранну культурно-громадську працю, що її виконав Союз Українок Канади за минулі 35-ть років.

Світлі осяги з відданої й благородної праці Союзу Українок Канади дали величезний внесок до розбудови нашого українського релігійного й національно-культурного життя в Канаді.

Хай Смолоскип Союзу Українок Канади своїми невгасаючими промінням освітлює дальшу путь до значних осягів в чергових завданнях організаційної праці.

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ:

Др. Левко Г. Фарина, голова — *К. Теличко,* секретар

Марія Пастернакова

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ

(Докінчення)

Та між любителями українського народнього мистецтва виникло було тоді бажання вивести на сцені народні обряди в цілості як самостійний сценічний твір. Працю у тому напрямі розпочав В. Верховинець при допомозі композитора М. Лисенка, етнографів Данила й Вадима Щербаківських, Павловського та художників В. Кричевського й Бойчука. В селі Криве на Київщині записано тоді старовинний танок „Роман", а музику до нього опрацював М. Лисенко в часі справжніх обжинків. Тоді на веранду винесено піяно і М. Лисенко компонував до танцю музику, прибираючи її музичними ефектними додатками, необхідними для сценічного оформлення танцю. В. Верховинець записував також цікавіші танці по інших селах, наприклад, у селі Шипинці на Київщині, записав танок „Василиха", „Рибка", „Шевчик", „Гопак" і т. д.

Зацікавлення народнім танцем в колах української інтеліґенції було настільки живе, що В. Верховинець розпочав їх учити молодих студентів, що виступали спочатку у клюбі „Родина", а далі в театрі Садовського. Один з кращих хореографічних вечорів на сцені був 21-го квітня 1912 року. Тоді йшла третя дія „Гальки" в ній поставлено „Аркана", перша дія „Пісні в лицях" (колективне авторство), в ній були виведені „Роман" і два херсонські танці. Веснянки перейняв хор студентів і курсисток під орудою Кошиця і з того часу вважав за свій обов'язок виконувати їх кожного року у великому жіночому складі. Веснянки йшли не тільки на сценах Києва, але вони були перенесені з трупою Маріяненка в Єлисавет, Одесу, Черкаси, Вороніж і Полтаву. Веснянки стали також улюбленими рухливими іграми в дитячих садках. „Весняночка" — це перший у ті часи гурток молодих людей, що розпочав працю на полі народньої хореографії.

На сценах галицьких театрів популярним був фігурний козачок в чотири пари, пристосований до сцени, та стилізована коломийка. Народний танець, втішаючись великим успіхом в народніх песах, мав відкритий шлях в оперу („Запорожець за Дунаєм" Гулака-Артемовського, „Наталка Полтавка" Котляревського і другі). Одначе танець в українських і чужих операх базується на інших принципах, його призначення тут інше як в драматичних виставах. В опері він помагає у розвитку сценічної дії і є також її складовою частиною, як музика і слово.

В популяризації українського народнього танцю видатну заслугу має Василь Верховинець (справжнє прізвище — Костів), що працював як хореограф в театрі Садовського. Він також гармонізував музику до багатьох народніх танців, є автором праць „Українське весілля", „Теорія українського народнього танка" і збірника „Весняночка". Андрій Кість провадив курси українського народнього танцю на Закарпаттю після першої світової війни. Він також виступав на сцені зі своїми учнями, студентами Карлового університету в Празі, заки виїхав до Америки. Досі активним у тій ділянці є Василь Авраменко, бувший актор театру Садовського, що 1929 року заснував школи українського народнього танку в Ню-Йорку і в Канаді. Він видав підручник „Українські національні танці, музика і стрій" 1946 року. Також балетмайстер Д. Чутро ставив балети власного укладу („Криниця", „На лугах", — музика П. Сокальського), ставив також танці до опер „Тарас Бульба" і „Мазепа" у Вінніпеґу.

Ансамбль українського народнього танцю під керівництвом В. Вирського, розвивав успішно свою діяльність в пореволюційних часах в Україні та відбував гастролі за кордоном.

Сьогодні, в Україні і на еміграції, плекають український народний танець в окремих танкових ансамблях і всесторонньому його вивченню приділюють особливу увагу. У мистецькій стилізації він не затрачує нічого зі своєї оригінальности, вдержує живий зв'язок молодого українського покоління з народньою традицією, а перед чужинцями гідно сповняє ролю репрезентанта української народньої культури. До таких належить ансамбль „Берізка" в Києві, ансамбль народніх танців народів СССР під керівництвом І. Мойсеєва, танцювальні гуртки в Америці під керівництвом Бакада, Флиса, Петрини, „Джерело" в Англії та в інших країнах, де серед більших скупчень українців організовано гуртки, що плекають український народній танець, передусім для сценічного вжитку.

Балет

З народніх опер український народній танець увійшов у вистави клясичного балету, де й сьогодні має своє місце як характерний танець. Початки клясичного балету в Україні кладемо на першу половину XIX ст. і вони пов'язані з так зв. кріпацьким театром. Під впливом „балетоманії" яка охопила в той час мистецькі круги Европи, українські дворяни стали організувати у своїх посілостях, просто для розваги гостей, так зв. „кріпацький балет", в якому засвоювали принесені зі заходу форми балетного мистецтва. Одначе він не вдержався довго, натомість балетні вистави стали популярними у великих містах: Києві, Харкові, Одесі і ін. Але тут вони не мали свого обличчя, а були наслідуванням російського клясичного балету, що у XIX ст., під впливом італійських і французьких балетмайстрів, досягнув мистецьких вершин. На переломі XIX-XX ст. ст. українці дали російському клясичному балетові чимало видатних сил, а в нові часи Ніжинського, Преображенську, Ліфара, Лінчевського, Лянґе, Бучинського і другі. Та всі вони не затримувались в Україні і не сприяли розвиткові українського балету. На українській сцені йшли з чужими артистами балети світового репертуару: „Лебедине озеро" — Чайковського, „Раймонда" — Ґлазунова, „Копелія" — Деліба і другі такі-ж самі, які ставили у той час у Петербурзі і Москві. І тільки у 1931 році вперше поставлено у Харкові балет українського композитора Б. Яновського „Ференджі" („Вогонь над Ґанґом"), в якому одначе не було нічого українського. Тому першим балетом з українською тематикою слід вважати балет „Пан Каньовський" — М. Вериківського, в постатті балетмайстра В. Литвиненка.

В той час Лесь Курбас у виставах театру „Березіль" приділив хореографії як одному із засобів акторської гри, особливу увагу. Він впроваджував іноді народні танці, але вони не мали характеру українського балетного спектаклю.

В „Березолю" працювали окремі балетмайстри, як Надія Шуварська, Анна Купфер, Евген Вітілев і другі. У 1930-40 рр. театри опери й балету в Україні давали вистави, в яких і далі копіювали російський балет, що відповідно до вимог партії вбирав у свою форму політизоване лібретто, для пропаганди соцреалізму. Це „Полум'я Парижу", „Бахчисарський фонтан", Б. Асафієва, „Цигани" Василенка, „Лавренсія" Крейна, „Вязень Кавказу" Асафієва. З клясичного репертуару відновлено „Сонну красуню" Чайковського, „Пер Ґінта" Ґріґа, „Шегерезаду" Римський-Корсакова. В часі і після другої світової війни в театрах України появилися балети на українські сюжети до музики українських композиторів. Це „Лелія" Данкевича на основі поеми Шевченка, в якій українські народні танці орнаментують тему і надають клясичним формам українського виразу, „Лісова пісня" Скорульського за фантастичною поемою Лесі Українки, „Ніч під Різдво" за Гоголем, примітивно-етнографічна „Бісова ніч" В. Йориша. Останнім часом ставлять в театрах опери й балету Києва і Львова „Хустку", „Довбуша" Кос-Анатольського, „Марусю Богуславку" Свєчнікова — сценарій Чаговиця і Скорульської „Сорочинський ярмарок" В. Гомоляка. Новіші балети — „Різель" А. Адама, „Ростислава" Жуковського, що його темою є напад татар на Україну, А. Е. Спадавеккія „Беріг щастя", балет, що розповідає про життя радянської дітвори, та Соловева-Седого „Тарас Бульба" як балет.

В Києві тільки недавно, 10 років тому, засновано хореографічну школу з дев'ятирічним планом навчання, яка готує майбутніх майстрів балету. Цілком природнім тоді стає зменшити імпорт російських балетів і танцюристів і ставити в театрах опери й балету в Києві, Харкові, Одесі і Львові не тільки сільську українську тематику, але й героїчні українські теми і допускати до творчої праці в рідному краю українських композиторів та майстрів балету.

На західних українських землях не було традиції клясичного балету і тільки в часі другої світової війни (1939) першими виставами у Львові під керівництвом київських балетмайстрів Тригубова, Штенгеля, Вітілева та солістів В. Переяславець, Ґеринович, Ярославців і інш. покладено початок розвитку балетного мистецтва в Галичині.

Олександра Саєнко, бувший хореограф і педагог київської хореографічної школи, викладала в 1942-44 рр. теорію сценічного танцю в театральній студії О. Гірняка у Львові.

Модерний сценічний танець

Натомість тут сильніші були впливи нових напрямків мистецького танцю. Нову думку про сценічний танець принесла до Европи американка Айсадора Дункан, що протиставила твер-

дим формам клясичного балету вільний танець, який бере імпульси з природніх рухів людини. Це був свідомий поворот у здоровий примітивізм, шукання джерел руху і танкових інспірацій в природі.

Школи дунканівського типу, що їх учениць називали „босоніжками", бо танцювали босоніж, вдягнуті у тюніки на зразок грецький, були основувані у всіх більших містах Европи, в тому також і в Росії та Україні. По першій світовій війні передусім Німеччина стала батьківщиною різнородних стилів модерного мистецького танцю. Їх творцями були: швайцарський композитор і педагог Е. Ж. Далькроз, що трансмітував музичний ритм, динаміку й темп у фізичні рухи, Р. Лябан, автор танкового письма, знаків для танкових рухів, („лябонатація" сьогодні оновлена і поширена в Америці), Мері Вігман, Гарольд Кройцберґ і Розалія Хлядек, що визволили танець з оков клясичного формалізму і надали йому вільного вислову. У своїй творчій фантазії вони просто втікали від зматеріялізованого світу у духову та інтелектуальну сферу, вбираючи абстракти і символ у танкову форму. Танець при тому сильно наблизився до театру. Оці нові танці захопили своєю індивідуальною інтерпретацією також молодих українських танцюристок, передусім у Західній Україні. У Львові, що був тоді важливою вузловою станцією міжнародніх залізнодорожніх шляхів Париж-Берлін-Варшава-Букарест зупинялися у своїх мистецьких гастролях танкові майстри світової слави і своїми виставами добували гарячих визнавців нового танкового стилю. Після студій за границею (в Швайцарії, Празі, Люксембурзі біля Дрездена) декотрі з них засновували у Львові школи, наприклад, О. Федак-Дрогомирецька, О. Суховерська, у Кракові І. Ґоґульська, в яких вчилися діти і заавансовані в танці молоді українки ,сьогодні відомі танцюристки: О. Заклинська, Р. Прийма, Д. Кравців, О. Нижанківська-Снігурович, І. Соколовська. О. Щурат і другі. В Празі покінчили танкові студії О. Сірополко, та О. Вікул. Більшістю вони продовжують працювати у ділянці мистецького сценічного танцю, живучи в Европі, Америці, Канаді та Австралії.

Вкінці слід згадати теж модерні товариські танці, що мають своє місце на українських танцювальних забавах. Вони більшістю базовані на південно-американських, еспанських та африканських танкових формах, декотрі з них синкоповані муринським музичним ритмом. Це румба, самба, фокстрот, танґо, і т. п., що є інтернаціональними розваговими танцями.

В ніодній ділянці мистецтва жінка не добилася такого значення і таких чолових позицій, як у танці: етнологічному, народньому і сценічному. Вже жінка кам'яної доби, що в культовому танці реалістично зображувала зв'язок свого внутрішнього світу з надприродними силами, впродовж тисячеліть давала в танку вияв мистецької снаги, окриленої творчою думкою, що зроджувалась з її духово-емоційного стану. Особливо ж у клясичному балеті жінка володіє всевладно, приділюючи мужчині другорядну, іноді лиш допоміжну ролю. Жінка, як це видно з історії модерного танкового мистецтва, має теж вирішальне слово у твореннi нових танкових напрямків, оформляє нові стилі, відкриває їм шлях у майбутнє (Айсадора Дункан, Мері Вігман, Марта Ґрегем, Аґнес де Мил і другі). У тому відвічному змагу, від його сакрального початку почерез сторіччя розквіту й занепаду, по сьогоднішню позицію в колі інших родів мистецтва, брала і бере участь нарівні з другими, також українська жінка. Завжди і всюди вона несе зі собою як цінну духову спадщину глибокі традиції українського народнього танцю, що є для неї джерелом оновлення і надхнення у найбільш модерних танкових композиціях і виставах.

Бібліографія

Авраменко В., Українські національні танки, музика і стрій, Вінніпеґ 1941.

Антонович Д., Триста років українського театру, 1619-1919, Прага 1925.

Бариляк О., Ягілки, Львів 1932.

Верховинець В., Теорія народного українського танка, Полтава 1920.

Етнографічний Збірник НТШ, Львів 1895-1939.

Матеріяли до українсько-руської етнольоґії, НТШ, Львів 1899-1939.

Пастернакова М., Кругом давних і нових танків („Нова Хата"), Львів 1934.

„ „ Душа і танок („Назустріч"), Львів 1935.

„ „ Пантоміма — чи танцювальна драма („Новий Шлях"), Вінніпеґ 1949.

„ „ Література і танець („Свобода"), Джерзі Сіті, 1953.

„ „ Чи балет є мистецтво (там-же), 1954.

„ „ Силуета балерини (там-же), 1955.

„ „ Народний танець на сцені (там-же), 1956.

Суховерська О., Рухові гри і забави, Львів 1929.

Ткаченко О., Танци народов СССР, Ленинград-Москва 1955.

Українські народні танці (вид. образотворчої і музичної літератури УРСР), Київ 1955.

В. Ніньовський

Маленька мандрівка в мистецтво

(Докінчення з попереднього числа)

XIX сторіччя позначується в нас дорібком історичного мистецтва, хоч не монументального з такими творцями: Шевченко, Волков, Ждаха, К. Устіянович та Я. Ярошенко. Одначе творці історичного мистецтва чомусь переочили, чи поминули такі теми, які зацікавили польських малярів чи німецьких, а це бій під Ґрунвальдом (1419 р.) та бій під Віднем 1683 р. де вславились українські війська й вирішили перемогу. Велике завдання спадає на сучасних знатних мистців розпрацювати не лиш ці дві теми, а ще свіжі такі недавноминулі історичні моменти як Чортківська офензива 1919., переможний похід на Київ 30-31 серпня 1919 р., 1933 р. „Голод в Україні", пацифікація Галичини, 1939-1945 — часи московсько-німецького варварства. Дещо з цих моментів є віддзеркалене в нашій літературі, але брак утривалення засохлою олією на полотні в кольорах де глядач не лиш наш а й чужий глянув би й відчував би заморожену кров у жилах від жаху. „Мистецтво — це душа народу, що оживлює його історію, вона творить безперервний ланцюг у історії людства, тож генії — найбільш талановиті мистці є носіями, чи радше віддзеркаленням історії, вони є невмірущі, вони є вічні як каже М. Островерха.

Кінець XIX та початок XX сторіччя ущедрюється для української культури й залишається спадщина: різьби, мозаїка, картини, вітражі нарівні вартости світового мистецтва з такими відомими іменами як баталісти: М. Смокиша, С. Васильківський, П . Холодний — батько, М. Гаврилко, Л. Ґец, І. Іванець, карикатуриста — Сорохтей, а опісля В. Дядинюк, Л. Перфецький, А. Павлось, П. Андрусів, Ю. Крайківський та інші. Треба щиро визнати, цю на нашому мистецькому відрізкові малярства чи скульптури є дорібок, але не повний, незадовільний маючи на увазі мистецтво історичне. Історичні моменти або призабуто, або знехтовано, або брак відважних талантів для історичного післанництва залишити на полотні для грядучих поколінь рідний історичний блиск, понурість чи традицію. Дуже вірно висловлює нарікання М. Островерха „Роки проминули в трагічній мовчанці у царині баталістики, а мистці давали оману — сонце гір і степів, хоч у душі темний буревій ревів; запах піль, хоч довкола смерділи тіла живцем палених трупів."

Крім таланту хай серце й велике хотіння служити рідному народові буде дороговказом в творчості наших мистців. П. Юркевич, утривалюючи систему філософії Грицька Сковороди і спираючись на „філософії серця" ударив громом по філософії Маркса, що знайшовши пристановище в Москві вже вкритих сорок років пробує історично випробуваними методами розторощити не лиш серце, а й голову Україні.

Національне мистецтво, це рідне, тепле щире серце таке як у Шевченка, як у кожних щирих українських батьків. Серце підказує нам любити Бога, добро, красу, а ненавидіти зло, гидоту, лукавство. А чи ж ворог, що відбирає життя мільйонам не є отим злом, гидотою? Чи не сповняється наше серце національними гордощами, коли читаємо, що фрески замкової каплиці в Люблині (Польща) є твором 1418 р. нашого мистця Андрія, чи стінопис нашого Владики в костелі Чесного Хреста на Лисій Горі, чи стінопис в спальні короля Ягайла на замку в Кракові. Це все дише старовиною українського стилю спертий на візантійський. Це довготривалий наш естетично-культурний залишок чужинцями. Але й болить серце, коли не наші мистці, а чужинці придбали нам дещо з нашого історично-минулого, як Ж. Ф. Ля Арп, що в „Меншіков" переповідає про руїну Батурина; Ю. Брандт (1814) дає високомистецьку картину „Військо йде"; Г. Ржевуський творить „Запорожців" чи Т. Жеріко (1791-1824) розмальовує картину „Мазепа". В творах мистця мож-

Фаминын А., Скоморохи на Руси, Петерб. 1889.
Шухевич В., Гуцульщина, III, Львів 1902.
Яворницький Д., Обичай старого Запоріжжя, Катеринослав 1904.
Beaumont C. W., Complete book of ballets, Garden City 1941.
Chujoj A., The Dance Encyclopedia, New York 1949.
Dalcroze J., Rhytmus, Musik und Erziehung, Genf 1921.
De Mill A., Dance to the Piper, Boston 1952.
Duncan I., The Art of Dance, New York 1928.
Gluziński J., Taniec i zwyczaj taneczny, Lwów 1927.
Harasymczuk R. W., Tańce huculskie, Lwów 1939.
Kreutzberg H., Tänzer unserer Zeit, München 1937.
Martin J., The Dance, New York 1946.
Palmer W., Theatrical dancing in America, New York 1945.
Sachs C., Eine Weltgeschichte res Tanzes, Berlin 1933.
Slonimsky J., The Siviet Ballet, New York 1947.
Wigman M., Deutsche Tanzkunst, Berlin 1934.

на відшифрувати не лиш його душу а й національність без згляду, чи творить він на рідній землі, чи на чужині. М. Гоголь, якого ми майже відцурались, хоч на російській мові, а викрикнув „Он, наш Києв, он не их, не правда ли?" Наш Шевченко, не лиш великий маляр, а й великий граверист, щоб „вигнати суздальську гидоту з України заплянував видавати якомога дешевше ґравюри з історії України й пускати їх деше во, по 1-3 копійці". Це підказує, що Тарас мав на душі наше національне мистецтво, чисте, як душа поета й мистця, не підфарбоване московським „лубком". В XVIII сторіччі С. Ковнір створив оригінальні зразки українського бароко у Києві. В архітектуру будівель він уклав його українську душу, обличчя національної культури. В царині української графіки творить нацьональну питоменність Ю. Нарбут, Ніл Хасевич, М. Бутович, П. Ковжун, Е. Козак, Р. Лісовський, П. Холодний, С. Гординський, В. Січинський, В. Дядинюк, В. Кричевський, М. Дмитренко чи Я. Гніздовський та талановитий М. Левицький.

Греки та італійці в монументальному мистецтві величавих будівель старовини мусять часточку гордощів відступити й нам українцям. Оглядаючи церковцю-твердиню з XV сторіччя в Сутківцях, чи церкву Успіння в Крилосі, чи церкву св. Пантелеймона в Галичі, чи св. Софію в Києві, чи церкву св. Миколая в Крехові, чи старезні замки в Бучачі, Старому Селі, Теребовлі, Межибіжі чи Галичі, все це підказує, що старовина наша була монументальна. Людина, а ще більше мистець прагне до монументальности бо таким виявом людина й мистець себе не лиш виявляє, а й утривалює в історії, культурі. Київ чи Чернігів, де величаві будівлі святинь аж жахтіли золотом, а фрески, мозаїка, стінописи ікони перетикані золотом нагадають нам добу багатства душі-культури. XIX вік реєструє занык монументального мистецтва, бо починається погоня за новими формами, новими висловами, настає час довшої експериментації, а це триваючи до сьогодні підказує, що знова буде повний поворот до джерел старовини, до монументальности, бо М. Бойчук дав початок звороту відновляючи український давний стиль спертий на візантійському. В обличчі жахіть і диктатури московсько-большевицького окупанта виринають ще такі мистці — невстрашимі борці як Таран, В. Седляр, І. Падалка, А. Петрицький, а у Львові тоді перед ведуть П. Холодний — батько, М. Осінчук, О. Новаківський та майстри темпери В. Дядинюк, П. Холодний — син, та молодий скульптор А. Павлось. Буревій війни 1939 р. застає Україну в морі крови червоно-московського окупанта й кидає її в пазурі німецьких бронзово-сорочників. Цей окупант допасовує звірські методи попередньому окупантові. Хоч шаліє голод, хоч зойками наповняються німецькі концтабори, хоч по кожній закутині України рідшає населення, хоч московські партизани палять і грабують то і в такій суматосі наші мистці не гають часу й не розстаються з творчою музою. Пробравшись через історично прокляту річку Збруч, до княжого города Льва прибувають вірні сини українського мистецтва з серця України Києва, а це М. Мухин, М. Азовський, М. Дмитренко, А. Коверко й інші, щоб під звук літаків, рев бомбів, ґранат і скорострілів ділити долю рідного мистецтва. Повстають нові полотна, нові твори з різними задумами, кольоритом та техніками хоч рідко в техніці старовинній, бо вона була чи не найбільш питома колись В. Пещанському, доброму майстрові й великому дослідникові мистецтва.

Сучасні мистці виконують усе на швидку руку: олія, ґваш, шкіци-рисунки. Лишень дехто дає видні твори в темпері. На рогатинському іконостасі змальовані старозавітні постатті в українських одягах, а багато **побутових** національних рис бачимо на запорозьких іконах. Це підказує, що для побуту відведено в мистецтві дуже видне місце, якщо твори побутового характеру створені в мистецькій формі.

Наші мистці побутових картин залишили чи залишають дуже цінну спадщину. І. Іжакевич творив ідиллічні картини: „Свячення Пасок", „На Спаса", „Запорожці на чатах"; Т. Яхимович утривалив побутові картини з міщанського життя; К. Устіянович та Я. Пстрак залишили гуцульські типи; Г. Щедровський рисунками утривалив сцени головно з життя вулиці; І. Труш, імпресіоніст був майстром добрих теж побутових картин як і О. Кульчицька, що теж вславилась картинами для дитячої літератури. В козацькому побуті показались майстрами О. Курилас, А. Манастирський, чи високої вартости картина, темпера „Ой, у полі жито" П. Холодного — батька, картина не лиш побутова а й психологічна. Нову й сміливу сторінку відкриває в побутовому мистецтві чи радше в ґрафічному оформленні М. Бутович, відслонюючи глядачеві сторінку української демонології. Слід відмітити, що велике число ґрафічних книжкових, журнальних картин допасованих до заінтересувань і духового росту дитини створили

чи й творять тепер М. Левицький, П. Андрусів, М. Дмитренко, а колись Судомора, О. Курилас, О. Кульчицька, А. Манастирський та інші.

Мистець може помилитись, його твори можуть мати свої хиби. Проте, мистець своїм творам мусить дати ясну ідею, висловлену барвою, тоном, лінією, композицією так, щоб його твір промовляв до оточення ясно і переконливо, щоб те оточення відчуло, що твір створив мистець, а не шарлатан. Сила й вартість твору є в завершеній композиції і стилі, бо твір мистця є його безмежним терпінням і радістю. Недавноминулі величаві святкування до 100-річчя народин нашого Шевченка заставили наших мистців попрацювати над творами в присвяті генієві. Крім декотрих оригінальних задумів ми бачили в нашій пресі теж і копії з автопортрету Шевченка, а теж і копії — монтаж де мистець не опанувавши якслід анатомії людини тонкою технікою ґрафіка „створив" обличчя сильно підпухле, знова ж рука з пером штучно дочіплена, паралітична, ніяк анатомічно не виправдує позиції. Такий портрет на тлі не хмар, а свіжо спечених буханців хліба, на тлі не хвиль Дніпра, а піскових насипів у Сагарі нагадує якогось дядька-пасічника не в рідній, а чужій країні. Шевченка не вільно спотворювати, бо ж він, як теж великий маляр залишив нам його автопортрети з непересічним духовим виразом. Аматорські композиції можна сприймати від аматорів, а не від мистців, що зовуть себе заавансованими. Перші християнські мистці були вписані до цеху грабарів (за записками на саркофагах Риму), тож мистцем не станеш в академії якщо в твоїй душі брак таланту, чуття, віри, запалу, надхнення. Олекса Новаківський часто малював прямо на полотні без рисунку, бо це була йому питома душевна спонука, душевне горіння. Такою іскрою обдарений теж М. Мороз, що без рисунку малює, закладає полотно, а його „вода бурхлива й жива". Переповідають наочні свідки що й світової слави наш О. Грищенко теж малює зразу фарбами, без рисунку то й не диво, що славу він згорта жменями. Мистецтво віддзеркалює душу народа за поміччю мистця, тож Кричевський, що недавно помер на чужині (в Франції), а його декотрі твори залишились у світової слави французьких галеріях, залишив по собі пам'ять великого мистця-українця. Відомий, а радше славний скульптор Архипенко, хоч з його початково робили „наші приятелі" „рашіян" (Russian), заставив своїми оригінальними творами поважати його не лиш як скульптора а й українця. Великою гордістю мусить бути сповнений скромний Дараган, бо його творові на вільній канадській землі з'їхались були до Вінніпеґу з поклоном з усіх-усюдів не лиш українці, а й премієри Достойні Діффенбейкер та Роблин. А. Черешньовський? Його ж скульптура — пам'ятник великій жінці — Л. Українці в Клівленд, Огайо, підкаже чужинцеві „хто й чиї діти". Мистецтво є передвісником нових днів народа, а теж інтернаціональною мовою без слів, речень чи довгих доповідей. Воно промовляє прямо до душі. Великі поети зазиваючи до бою можуть вирішувати перемогу над багаточисленнішим ворогом і таким поетом є Шевченко чи Франко, але й мистці справжніми мистецькими картинами, глибокозмістовними можуть рятувати націю над берегом прірви. З приходом до папства Калікста VIII прибуває до Риму дон Родріґо Борджія. Скріплюється підкупство, підступство, отруя, стилет, обман. 1490 рік був страшний, бо хоруньжі папського війська грають у кістку в базиліці св. Івана в Лятерані тоді, як кожної ночі до Тибру падають тіла „невигідних" цезарові Борджія, а між ними й тіло його рідного брата. Циніки й безбожники проповідують гидоту й гниль. Тоді приходить на допомогу порятунку, відродження славний маляр — Мікель Анджельо і його картинами починає війну проти упадку, зла й зогнилої моралі. Справжні мистці, малярі, скульптори, музики, актори, композитори володіють людськими душами , переформовують на кращі, більш досконалі. С. Гординський, мистець-маляр, письменник і чи не єдиний сьогодні критик мистецтва каже: „Свою оригінальність українська душа знаходить у довговіковій традиції народу, яку та душа сама формувала. Традиція та буває заодно оновлювана, наново переживана й віддавана засобами сучасної мистецької доби. Так і сьогоднішнє українське мистецтво хоче ув'язати, включити себе у велику провідну лінію, що проходить через усі віки нашого мистецтва".

ДО ЗАРЯДІВ І ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ: слідуюче число буде Різдвяне: просимо подбати про святочне привітання до Променя. Ті місцевості, які не вспіли зібрати ювілейних привітань до цього числа, хай збируть Різдвяні, які можна буде містити в однім — різдвяне й ювілейне.

РЕДАКЦІЯ

Тарас Шевченко

НАЙМИЧКА

(Докінчення)

— Вірю Марку, що кращої за неї в світі немає, та скажи мені, якого вона роду, хто її батько та мати, що вони за люди та як вони з людьми живуть?

— Чесного вона й багатого роду!

— Багатства тобі не треба: ти й сам, хвались Бога, багатий, а от ти скажи, чи ти її таки любиш?

— Як свою душу, як святого Бога на небі.

— Вірю тобі, що ти її кохаєш, а коли кохаєш, то й лиха їй не заподієш. Дивись Марку, крий тебе Мати Господня, — якщо ти її погубиш, не простить тебе Бог, ні добрі люди.

— Як же ж мені її загубити, коли її кохаю?

— Як загубити? Дай Господи, щоб ти не знав, як ви нас губите, й як ми самі себе губимо.

— Лукіє, ти давно в нас живеш, скажи мені, чи ти не знаєш, хто моя мати?

На це несподіване запитання Лукія затремтіла й слова відповісти сили не мала.

— Скажи мені! Скажи! Ти напевно знаєш.

— Не знаю, — ледве промовила Лукія.

— Знаєш, єйбогу, знаєш! Скажи мені, моя голубонько, моя матінко! — і він ухопив її за руки.

— Марта, — тихо відповіла Лукія.

— Ні, не Марта, знаю, що не Марта, що я байстрюк підкинений!

Лукія вхопила його за руку і з словами: „Мовчи, хтось іде!" хутко вийшла з хати.

— Вона напевно знає, — подумав собі Марко й пішов слідом за нею.

Діждавшись весни, Яким доручив усе господарство Лукії, а сам по обітниці поїхав на прощу до Києва, взявши й Марка з собою. Лукія не пропускала ані одної неділі, щоб на селі не побувати. Після Служби Божої вона завжди заходила до пані-матки й по обіді довго з нею віч-на-віч розмовляла. Вона розпитувала попадю про свою майбутню невістку й довідалася, що та чесного й хорошого роду, та що про неї недоброї слави не чути. Нарешті, через попадю, вона й сама з нею запізналась та побачила, що син і попадя правду кажуть.

За місяць Яким із Марком вернулися на хутір і навезли своїй наймичці всяких дорогих гостинців, а собі, крім синього сукна й китайки, привезли Євхрема Сирина й Житія святих отець за цілий рік.

У літні дні та в довгі осінні вечорі Марко читав святі книги, а Яким слухав і обновлявся духом. Він вернувся до нормального стану й часом був не від того, щоб послухати, як пан-отець Нил грає на гуслях та отець диякон „Всякому городу нрав і права" й таке інше співає, тілько завжди додавав: „Гей, якби то тепер зо мною Марта була! Дали б ми себе знати!" Після цього старий, бувало, зажурився, а часто й заплаче, промовляючи: „Сиротою й у домовину ляжу. Марко!.. Що ж той Марко?... Звичайно, — не чужий!... Оженю його, конче оженю після Покрови, а влітку нехай сходить у дорогу та привезе мені з Криму сиву шапку, таку сиву, як моя голова". А Марко, прочитавши житіє якогонебудь святого, йшов „у клуню ночувати", тобто на село до своєї коханої.

Лукія ж, поклавши спати старого Якима, до півночі молилася, щоб Бог її сина заховав від усякого лиха.

Весною, справивши нові вози, нові мережані ярма, нові притики, лушні й занози, Яким вирядив свого Марка чумакувати — на Дон по рибу.

— Іди, мій сину! — говорив він — та привези своїй нареченій подарунків. Після Покрови дасть Бог, ми вас і окрутимо.

Пішов Марко, сумуючи, на Дін по рибу, а Лукія, взявши торбину на плечі, пішла до Києва помолитися святим угодникам, щоб синові допомогли щасливо додому повернутися. Зостався Яким сам у господі. Встановивши розпорядок весняних робіт, вийняв він бджоли з омшанина, порозставляв їх якслід на пасіці, взяв Євхрема Сирина й оселився із бджолами на ціле літо. Тимчасом Лукія прийшла до Києва, стала там в якоїсь міщанки, та щоб не платити грошей за кватирю та харч, узялася носити воду про домашні потреби. Опівдні вона носила воду з Дніпра, а рано та ввечері ходила по святих церквах та по печерах. Одговівшись та запречастившись Святих Таїн, вона на збережені гроші купила малий образок святого гробокопателя Марка, перстень від Варвари Великомучениці та шапочку Івана Многострадального, поклала це все в торбинку й, попрощавшись із своєю хазяйкою, пішла назад до-

дому. Але, не доходячи Прилуки, саме в Дубовому Гаю, занедужала на пропасницю. Так-сяк доплелась до Ромна, а з Ромна мусіла вже підводу до хутора найняти, бо йти вже була їй несила. Вона так хотіла була зайти ще до Г у с т и н і, бо саме тоді там манастир поновляли, та не пощастило бідній! Злякався старий Яким, побачивши її. „Так змарніла й постарілася, мов із хреста знята" — говорив він.

— Чи не послати нам за знахаркою? — спитався її Яким.

— Пошліть, бо страх нездужаю!

Яким не послав, а сам поїхав на село й привіз знахарку. Знахарка лікувала її місяців за два, та не помогла їй.

За своєї найніжнішої молодости (тоді мені 13 літ було) чумакував я з небіжчиком батьком. Виїжджали ми з Гуляй-Поля; я сидів на возі й дивився не на Новомиргород, що в балці над Тикичем лежить, а на степ, що далі за Тикичем простягався, дивився та думав (а про що я тоді думав, то тілько один Бог розгадати може). От перейшли ми собі вбрід через Тикич, виїхали на гору, дивлюся я, а там знову степ та степ, широкий без краю, тілько ліворуч щось, ніби лісок, ледве мріє. Питаюся в батька, що це видно.

— Девята рота, — відповідає він мені. Але мені цього не досить. Що ж то за девята рота? — думаю собі.

Все степ та степ.

Нарешті в Дубовій Балці заночували.

Другого дня той самий степ і ті самі дитячі думки.

— А ось і Єлисавет! — каже батько.

— Де? — спитав я.

— Он на горі циганські шатра біліють.

Опівдні доїхали ми до Грузівки, а другого дня вранці й до самого Єлисавету.

Сумно мені, сумно згадувати тепер мої молодощі, моє юнацтво, мої дитячі літа безтурботні! Сумно мені згадувати ті степи широкі, безкраї, що я бачив тоді й уже ніколи не побачу.

Побувавши в Таганрозі та в Ростові, Марко з своїми чумаками вийшов у степ, і не поштовим шляхом, а степом прямували чумаки через Орель та Старі Санжари. У Санжарах переправилися чумаки через Ворсклу й справили бенкет добрим людям. Купили три цебра горілки, найняли троїсту музику та й понесли горілку перед музиками. Кого зустрінуть, однаково, чи пана чи селянина — „стій! пий горілку!" Музики грають, а чумаки всі до одного танцюють. Отак бучно пройшов Марко Санжари.

Те саме було й у Білоцерківці. Хоч у Миргороді й не було переправи, та чумаки й там свого додержали.

— Хорол хоч і невелика річка, — казали вони, — а все таки треба свято відбувати.

І відбували свято. У Миргороді вони взяли горілки вже не чотири цебра, а цілу бочку й усе місто покотом поклали. А вже про музики та про танці нема що й казати.

З Миргороду з Божою допомогою вийшли на Ромодан, попасли воли та й потягли Ромоданом на Ромен.

Ідуть собі чумаченьки
Та йдучи співають.

А ти, Марку? Чому ж ти не співаєш з товаришами-чумаками? — Ой, тому ж я не співаю з товаришами-чумаками, що покинув я вдома дівчину молодую. Що там тепер із нею? Везу я їй з Дону парчі, оксамиту, всього дорогого, а вона, молода, може вже й з іншим побралася?

І чим ближче вони підходили до корчми, від якої йому треба праворуч повертати, тим він сумніший ставав.

І чого це мені та наймичка з голови не йде?... А може вона скаже? — додавав він, роздумуючи.

Минули Лохвицю, прийшли й до корчми. Попрощався Марко, як годиться, з своїми товаришами-чумаками, подякував їм за науку й повернув собі на хутір із своїми возами.

Путь недовга: всього може верстов із пять, та все ж він спинився з валкою ночувати в полі. Наймити собі ночують у полі біля возів та волів, а він подався до своєї милої.

Серце моє! Доле моя!
Моя Катерино!

промовив він до неї, коли вона вийшла до вишневого садочку. Багато таких слів говорив він, їй, бо не знав, що вдома діється. А вдома діялося ось що:

Ворожка своїми ліками довела бідолашну Лукію до того, що Яким просив пан-отця Нила з причтом відправити над нею м а с л о с в я т і є... Після цього духовного ліку Лукії покращало: вона принаймні почала говорити. Перше, що вона промовила, був запит:

— А чи не прийшов іще?

— Хто саме? — спитав Яким.

— Марко! — ледве прошепотіла вона.

Надвечір їй полегшало, й вона прохала

З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ

ЗАСЛУЖЕНОЇ НА ГРОМАДСЬКО-КУЛЬТУРНОМУ ПОЛІ ЖІНОЧОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Союзу Українок Канади

„УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС" ЩИРО ВІТАЄ ДІЯЧОК СОЮЗУ І ЙОГО ЧЛЕНКИНЬ ТА БАЖАЄ ЇХНІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ НАЙКРАЩИХ УСПІХІВ У МАЙБУТНІХ РОКАХ ДЛЯ ДОБРА УКРАЇНСЬКОГО ЗАГАЛУ В КАНАДІ.

Вітаємо з цієї нагоди редакцію журналу „Промінь" і висловлюємо побажання, щоб цей орган Союзу Українк Канади промостив собі дорогу до хати кожної свідомої української родини. Хай основні гасла-ідеї САМОПОШАНИ, САМОДІЯЛЬНОСТИ і САМОСТІЙНОСТИ і надалі просвічують шлях у творчій громадській праці Союзу Українок Канади.

Редакція „Українського Голосу"

Якима послати їй на полу. Коли перенесли її на піл, вона кивнула Якимові, щоб сів біля неї. Яким послухався, й вона пошепки промовила до нього:

— Я його не діждуся, помру! Є в мене гроші, — віддайте йому. Всі гроші, що я від вас брала, сховані в коморі, на горищі, під соломяним жолобом. Оддайте йому: то я їх для нього ховала; та ще віддайте йому образок Марка святого Гробокопателя, що я принесла з Києва, а його молодій, як стануть до шлюбу, віддайте обручку від святої Варвари, а собі, тату мій, візьміть шапочку святого Івана.

І помовчавши, сказала:

— Ох, тяжко стає мені! Не діждуся його, помру! А він мусить бути близько, я його бачу.

Помовчавши, знову спитала, чи скоро світатиме.

—Треті півні оце тілько проспівали, — відповів Яким.

— Дай, Господи, мені ранку діждати, хоч подивитися на нього. Він ранком приїде.

А Марко тієї ночі, як вона сповідалася Якимові, цілував свою наречену, стоячи з нею під калиною, говорив їй солодкі, сердечні й пянкі речі молодечі, а замовкнувши, довго мовчки дивився на неї та все цілував її прекрасні карії очі.

Проспівали треті півні, стало на день займатися.

— До завтрого, моє серце єдине! — сказав Марко, цілуючи свою наречену.

— До завтрого, мій голубе сизий! — і вони розсталися.

— Іде, йде... — шепотіла недужа, коли зійшло сонце. — О, чуєте! ворота рипнули.

Яким вийшов із хати й зустрів Марка ,що саме входив до двору з чумаками.

— Іди швидше до хати! — сказав, зрадівши, Яким — а я тут і без тебе ладу дам.

Марко ввійшов до хати. Хвора, побачивши його піднеслася і простягнула до нього руки, промовляючи: Сину мій! Моя дитино, йди, йди до мене!

Марко наблизився до неї.

— Сядь, сядь біля мене, схили до мене свою голову.

Марко мовчки послухався. Вона схопила його кучеряву голову схудлими руками й шепотіла йому до вуха:

— Прости! Прости мене!... Я.... я... я твоя мати...

Коли Яким повернувся до хати, він побачив, що Марко, плачучи, цілував ноги в мертвої вже наймички.

25 лютого 1844 р. — Переяслав

Під увагу читачам: в наступнім числі з 1-го січня почнемо друкувати серіями прекрасну історичну повість, майже незнану нашим читачам досі в Канаді. Тому, що повість така захоплююча і така чудова своєю величною красою, що друкуємо більше число примірників з січня для нових передплатників, які могли б набувати „Промінь" від 1-го числа 1962 р. Тому з початком року постарайтесь придбати нових передплатників.

Редакція

ЛЕКЦІЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ДЛЯ НОВОПРИБУЛИХ

Новозорганізований 26-тижневий курс англійської мови, який розпочався на програмі СБЛТ (канал 6) в суботу 7 жовтня, дає новим поселенцям у Канаді можливість вперше вивчати цю мову при допомозі телевізії.

Той курс організують спільно: Канадійська Радіокорпорація (СБС) і Метропольна Освітня Телевізійна Асоціяція міста Торонта при співпраці з Відділом Громадянства Онтерійського Міністерства Провінційного Секретаріяту і Громадянства, „Канадійською Сценою" — інформаційною службою для етнічної преси, та Відділом Громадянства Федерального Міністерства Громадянства й Іміграції. Протягом 26 тижнів буде проведено на телевізії 78 півгодинних лекцій англійської мови, по три лекції тижнево: в суботу і неділю о год. 12-ій дня, а кожної середи о год. 11.30. В середу звичайно буде повторення і перевірка завченого на лекціях матеріялу.

Учителями на цьому телевізійному курсі будуть: проф. Джан Віверс та пані Бетті Фулертон. Проф. Віверс читає лекції у відділі середньо-східніх студій у „Юніверсіті Каледж" Торонтонського Університету; відночас він є головним редактором Канадійського Лінґвістичного Журналу та одним з трьох авторів підручника „Розмовляймо по-англійському", що його вживатимуть на телевізійних лекціях. (Двома іншими співавторами були: д-р Доналд Ф. Тіл і проф. Р. Г. Робінсон). Пані Фулертон — учителька середньої школи в Скарборо, Онтеріо, — має багатолітній досвід у навчанні новоприбулих англійської мови.

Курс Розмовляймо по-англійському є результатом понад п'ятилітніх студій і дослідів, що їх провели автори підручника; в ньому наголошується передусім наслідування і пам'ять, як два головні складники у вивчанні мови. Побудовано його довкола вибраних речень і фраз із повсякденного життя, що їх слід повторювати багато разів під час мовних вправ. Заплянованo цей курс так, що учитель, який розмовляє виключно по-англійському, має можливість вчити курсантів різного національного походження. Якщо курсант буде пильно застосовувати ці вказівки і вправляти, тоді він наприкінці 26 тижня напевно могтиме вже порозумітися зі своїми англомовними співгромадянами.

Тим, що цікавляться телевізійним курсом англійської мови, рекомендуємо придбати через редакції етнічних часописів або в книгарнях підручник „Розмовляймо по-англійському", а саме: „Вивчення звуків" (Sound Studies) та „Основні лекції" (Basic Lessons I), разом з брошуркою перекладів. Видало їх В-во W. J. Gage у Торонті.

Дорадниками на цьому телевізійному курсі англійської мови є д-р Доналд Ф. Тіл, співавтор підручника і професор англійської мови в Каледжі св. Михаїла Торонтонського університету, та Майкел Кей, доцент слов'янознавства в Торонтонському Університеті.

Поки ще розпічнеться курс, серед потенціяльних глядачів буде розповсюджено навчальні посібники при допомозі етнічних організацій, церков та етнічної преси. Передбачається, що в багатьох випадках глядачі збиратимуться малими групками і разом стежитимуть за лекціями Розмовляймо по-англійському. У телевізійному відношенні, курс буде здійснений заходами Рени Елмер, телевізійного режисера СБС. Перші чотири програми, записані на телевізійну стрічку, виконала Пеґі Ліптрот. Над здійснюванням цієї програми-курсу наглядає Ерік Кох.

„Канадійська Сцена"

З нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Жіноче Товариство ім. Лесі Українки у Виндзорі, Онт.

засилає найсердечніші привітання та бажає і в дальшій невпинній праці на суспільно-громадським та релігійнім полі ще кращих успіхів у досягненні на майбутнє у завданнях, що їх виконує українське жіноцтво як для Канади, так і українського народу.

Е. Квасніцька, голова
О. Торошенко, секр.

ЩИРІ ПРИВІТАННЯ І НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ
з нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

засилає ЗЕНОВІЯ СИТНИК
власт.

SYTNICK FLOWER SHOP

177 Oak St.
Dauphin, Man.
Phone 4601.

Our English Section

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

JUBILEE YEAR — 35th ANNIVERSARY

Jubilees are occasions for joyful commemorations. They tend to reminisce on the past, by reveiwing events of paramount interest presently, the Ukrainian Women's Association of Canada is on the threshold of another Jubilee Year — this time heralding its thirty-fifth anniversary.

It was in December, 1926, at Saskatoon, that the dream of Canadian Ukrainian womenfolk was realized, when the thought of organization officially came into being. This realization was achieved mostly through the persistent efforts of a young intellectual group, "Mohylanky", residing at and about the Institute of P. Mohyla in Saskatoon. This foresighted group consisting of S. Stechishin, D. Yanda, C. Kononenko, M. Madiuk, T. Kroiter, M. Hryniuk and others, set forth a goal to bring about an organized unity amongst the women of Ukrainian extraction. Association's first clubs were at Saskatoon, Regina, Meacham, Whitkow, Goodeve, Vonda of Saskatchewan and Cappon, Alberta.

Within the scope of this organized unity were embodied aims and objectives of vital importance. These were: the preservation and promotion of religious, national and cultural treasures of Ukrainian ancestry, attempting to weave its finer values into the mosaic pattern of Canadian cultures; as well as the encouragement of its members to full participation in citizenship activities.

The highlights of the Association's activities and acheivement were many and varied. Outstanding in character and value were:

Youth projects: — as every nation realizes that its future rests in the hands of its youth, so do the Ukrainians; therefore, the organization has been continually stressing to its affiliated branches the need for sponsoring youth movements. Through SUMK clubs, summer camps, lectures, conventions and kindergarten classes (sadky) considerable results have been attained in this respect.

Museum and Handicraft: — Ukrainians can be justly proud of the arts and crafts which they inherited from their forefathers. In order to prevent the disappearance of these cherished possessions the Association through its Handicrafts and Museum Committee has been successful in the preservation of a large collection of these crafts, which are displayed at the main museum in Saskatoon and its branches in Toronto, Winnipeg, Edmonton and Vancouver.

Affiliation with Canadian organization: — Ukrainian Association's ideological structure is such which allows affiliation with other Canadian women's organization, where issues of mutual interests can be jointly dealt with. Our organization is nationally affiliated with the National Council of Women, Canadian Association of Consumers, United Nations Association, Canadian Welfare Council and Canadian Handicrafts Guild. Affiliations on provincial and local levels also exist, with intensive participation on the part of our members displaying Canadian patriotism.

War efforts: — Ukrainian women have given a splendid and willing response to the war efforts of this country. Not only have they given their beloved sons who rendered military services; but also contributed generously to the united war effort on the home front through other urgent channels. In addition the Association collected for the Department of National Defence a sum of $1,977.68 towards the purchase of an equipped ambulance.

Publications: — the Association once having established itself began to publish pamphlets, brochures and articles in the Women's Page of the Ukrainian Voice for the benefit of its members. Eventually it proceeded to issue larger publications. Amongst them were a historical book by Mrs. N. Kohuska, "Twenty-Five Years of the Ukrainian Women's Association of Canada", a popular unique cookbook, "Traditional Ukrainian Cookery", by Mrs. J. Stechishin and "Ukrainian Stitches and Designs", by Mrs. A. Ruryk. Within the last decade a "Foundation Fund of Natalia Kobrinska" was founded for the purpose of enabling our organization to publish valuable works for the benefit of the Association

and the interests of its peoples.

Journal—Promin: — the most recent and significant project undertaken by the Association was the publishing of its journal, "Promin", started two years ago. Though a relatively new project it has already gained commendable recognition, which may be mostly attributed to its editor, Natalia Kohuska. This journal has a dual purpose. It informs members on the organizational plans and activities, as well as provides reading material which tends to enrich one's intellect and broaden interests and attitudes; thereby, developing a sensitiveness necessary to a cultural mind.

So today, while looking into the past, we notice that after a rather strenuous pioneering period the Association gradually blossomed out into a nation wide immensity, having over 125 branches. Though its basic objectives have remained unchanged throughout the years, some minor details had to be revised to meet the needs of the changing times. Organizational activities have definitely been great contributing factors to the tremendous gains the Ukrainian people made in Canada in every phase of life, raising their social, cultural and economic standards to a high level. Yet, the future constantly presents a challenge, therefore, uninterrupted, intensive, organized activities will have to be prolonged to ensure continued success. So with the oncoming Jubilee Year, let each and everyone of us resolve to pledge our efforts to active participation, so that the light from our organizational emblem, "The Torch", will continue to shine brighter than ever, sending its rays of light and beams of faith and hope to every corner of this vast Dominion and into every Ukrainian heart that dwells within its boundaries.

Elizabeth Bilych

ARCHIPENKO — AN APPRECIATION

Alexander Archipenko is one of the few remaining active personalities of the great revolutionary period of art which took place the first and second decades of this century. He is credited as being the first sculptor who rebelled against the traditional conceptions and methods of sculpture and introduced new forms of art corresponding to our era.

He was born in Kiev, Ukraine in 1887 and began to study drawing at an early age. When he was 15 he attended the art school at Kiev. He was expelled after three years because he rebelled against the all too academic trend of the institution. He went to Paris in 1908 and founded an art school there. It was here that he began his early works in Cubism, influencing the other originators of this style of art as they in turn influenced him. He is to modern sculpture what Picasso has been to art, for in fact they were contemporaries in Paris at that time. Generations of young sculptors, such as Jacques Lipchitz and Henry Moore, followed in the trail blazed by Archipenko.

From 1921 to 1923 he resided and worked in Berlin, as a contemporary of the German expressionists. Indeed, his wife Angelica was a German sculptress from an illustrious German family of artists. In 1923 he emigrated to the U. S. A. where he has remained since. He has, over the years, lectured and taught at many American Universities including Princeton Berkeley, Amberst, Harward, Yale and Vancouver, B. C. He has had no less than 120 one man shows and his works are exhibited in galleries of all the major centres of the world including New York, Tel Aviv, Leipzig, Kiev, Honolulu, Geneva, Osaka and many, many others. He is one of the few living individuals credited with understanding Einstein's Theory of Relativity. He is the son of an inventor and mechanical engineer of Kiev University and is himself the inventor of "Archipentura", a method of displaying mobile painting.

Archipenko is a volcano of creative genius, and has over the past 50 years produced a constant flow of art. He has created "Sculpto-Paintings", which are to some extent influenced by the Egyptian, Syrian, Greek and Florentine reliefs. He has made use of all materials, particularly contemporary ones, varying according to the expression aimed for. He has experimented with glass, plexiglas, painted aluminum and terra cotta for light and color effects. He is at once an abstractionist, a metaphysician and naturalist, searching for inspiration from the very lowest forms of life to the highest. Nothing is too insignificant for his art, designs from shells, fungi, pottery; all find their way into his work.

He is steeped in the tradition of the past, for the Ukraine is a repository of art of all epochs beginning with the primitive stone age. Here during Archipenko's youth the great Neolithic

culture was discovered; later Greek-Scythian idols produced rich art treasures and finally many centuries of Byzantine art made linear rhythm the natural element of every artistic expression, especially in the old folk art motifs which remain unchanged today. Archipenko likes to recollect how in his student years he participated in archeological excursions, unearthing artifacts of the past, and how great was the general interest in every such discovery. Consciously or not, this ancient art influenced the beginnings of Archipenko's sculpture. His first works were closer to the idols which once adorned the barrows of the Ukrainian steppes than to clasical statuary. They were strongly anti-realistic, shaped in rude blocks of geometrically composed forms. From there it was only one step to Cubism, of which Archipenko was one of the principal creators. Archipenko is composite of all ages, his own as well as the past.

Connie Sarchuk

An exhibition of the works of Archipenko will be shown at the Winnipeg Art Gallery from Jan. 14 — Jan. 31, 1962. The show is a joint project of the Womens Committee of the Winnipeg Art Gallery and the Alpha Omega Women's Alumnae, an organization of women University graduates of Ukrainian descent. Mr. Archipenko himself will be in Winnipeg on January 14 - 15 to deliver a public lecture and attend the official opening of the exhibit.

C. S.

НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПРИВІТАННЯ

з нагоди 35-літньої діяльности першої української жіночої організації в Канаді

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

складає

Провінціяльна Екзекутива Союзу в Манітобі. Висловлюємо ґратуляції провідницям і членству за пророблену досі працю, оцінюємо їх посвяту і бажаємо найкращих успіхів у майбутньому. Хай сповняться всі наші спільні змагання і наша служба українському народові, хай принесе бажані успіхи.

Ольга Завісляк, голова
Ірина Тарнавецька, секр.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО

ім. Ольги Басарабової в Нипавин, Саск.

СЕРДЕЧНО ВІТАЄ ОРГАНІЗАЦІЮ І ВСЕ ЧЛЕНСТВО

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

у її 35-літній ювілей громадської праці. Висловлюємо признання її провідницям в минулому і теперішньому і желаємо доброго успіху на будуче. Вітаємо також наш журнал „Промінь".

Гафія Пронич, голова
Павліна Юзва, секретарка

ЩИРИЙ ПРИВІТ І НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди 35-ліття громадської праці
засилають

КАРАСЕВИЧ і РАДЧУК

Адвокати, повновласники і нотарі
Перепроваджують всякі судові справи — карні, цивільні, спадкові, розводові, позичкові і інтабуляційні.

KARASEVICH & RADCHUK

711 McIntyre Block, Winnipeg, Man.
WHitehall 22414 WHitehall 22415

ЩИРИЙ ПРИВІТ І НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

в рік його 35-ліття громадської праці
засилає

EMPIRE DRUG CO. LTD

Selkirk & Arlington, Winnipeg
Phone JU 6-2212

На услузі Вінніпеґу 39 літ. Наша ціль задоволити наших покупців. Виповняємо старокраєві рецепти.

ІВАН СИМЧИЧ, управитель

Володимир Мацьків

ТЕЛЕВІЗІЯ І НАШІ ДІТИ

Серед винаходів, які появилися в останньому чвертьсторіччі, телевізія займає одно з важливіших місць. Вона має всі дані, щоб не тільки бути розвагою, але і стати прегарним засобом виховання та навчання молодого покоління, щоб причинитися до ушляхетнення людського роду, зробити його тим, чим він, згідно з Божою волею, повинен бути. Телевізія може облегшити працю в школі учителеві й учням, може зробити ту працю приємнішою і більш приступною.

Як легко та ґрунтовно було б вчити, наприклад, географію, коли б телевізія могла показати людей, тварин, рослини, міста та села, способи праці, культуру та релігійні обряди різних народів та країв. Коли б історичні фільми, висвітлювані в телевізії, могли уявно переносити учнів в минулі часи, показуючи їм події та вчинки їхніх батьків та дідів. Скільки всякого іншого добра можна осягнути при допомозі відповідно сконструйованих і у властивий час висвітлених фільмів в телевізії?

Та, на превеликий жаль, того всього ми так мало бачимо в американській телевізії. Бажання йти під смак невибагливої публіки, бажання легкої наживи та інші такого роду цілі спричинюють, що фірми, які запрягають телевізію до своїх послуг, ідучи назустріч найнижчим інстинктам, висвітлюють у великій більшості не раз безвартісні з виховного погляду фільми та видовища.

Приглядаючись до телевізійних авдицій, бачимо досить часто безглузді бійки, пияцтво, порнографію, крадежі, грабунки, вбивства — одним словом, все найгірше. Людське життя ціниться в багатьох фільмах нижче, як життя мізерної комахи. Поведінка людей груба і некультурна, все одно чи дана людина знаходиться серед коров'ячих пасовиськ, чи в сальонах високопоставлених осіб. Навіть в рисункових фільмах, які спеціяльно призначені для дітей, повно облуди, хитрости, бажання докучити другому, зневаги, цинізму і навіть крадіжок та убивств. Навіть мишка — герой за те, що своїми хитрощами обдурює когось сильнішого, одержує мішок з долярами.

Приглядаючись забавам дітей на вулиці, дуже часто бачимо, що ці забави — це відтворювання того всього, що вони бачили на екрані телевізійних апаратів. І це цілком зрозуміло, бо де ж вони навчаться чогось позитивного?

Колись наші діти на рідних землях, бавлячись, наслідували працю своїх батьків чи інших людей. Американські діти праці батьків у більшості не знають і її не розуміють, бо батьки працюють переважно у фабриках чи установах, до яких діти не мають вступу. На вулиці вони можуть бачити тільки малі відламки життя та праці. Бачать, як ранком люди спішать до автобусів чи трамваїв, бачать, як женуть авта в усіх напрямках. І це в більшості все. Тому, не маючи іншого засобу, пізнають життя в телевізії. А все те, що там бачать, беруть за добру монету.

Тому не можна дивуватись, що 40% усіх злочинів в ЗДА поповнюють діти й молодь. А хто замолоду привчиться до злочинного життя та засмакує в ньому, ледве чи стане на старші літа чесним, порядним і працьовитим громадянином.

Про ці справи можна писати без кінця, бо ці речі діються на наших очах і ми всі бачимо, тільки не всі хочемо поробити потрібні висновки. Ми звикли думати, що наші діти кращі від інших, що їх зло не чіпається, що вони „зліплені з іншої глини". Такі думки дуже небезпечні. Хто має змогу стикатися з нашими дітьми чи молоддю, хто частіше може стежити за їх поступуванням, той добре знає, що теперішніх наших дітей в Америці не можна й порівнювати з нашими дітьми на рідних землях. Якщо десь бувають виїмки, то вони дуже незначні. Чи буває в нас часто таке, що наша дитина чи навіть доростаючий молодець здійме шапку на вулиці перед старшою, часто заслуженою людиною, хоч знає її дуже добре? Чи котрась наша дитина уступить місце старшій особі в трамваї чи церкві, навіть такій, що її добре знає? Чи наші хлопці не зачинають курити, а наші дівчатка фарбувати губи від наймолодших літ? Таких питань можна ставити багато більше, але це все є нічим супроти руїни моралі деяких наших дітей. Чому деякі наші діти тікають з родинних хат? Чому деяких наших дітей замикають до поправчих домів?

Дехто може сказати, що це лише спорадичні випадки. Так, це правда, але вони вказують на небезпеку, яка нам грозить. Втрата хоч би тільки одної нашої дитини, це вже велика втрата для нашого народу.

Тому треба бити на сполох, треба переконувати наших батьків, що не бачать чи не хо-

чуть бачити небезпеки, яка криється в телевізійній скриньці, яка наче гадюка, підсувається до душі нашої дитини.

Замість приковувати дитину до телевізії з поганою програмою, вибираймо програми з позитивно-виховною тематикою, провадьмо її до парку на спортовий майдан, хай вона розвиває свої фізичні сили, а не робиться хирляком, як це стверджують американські лікарі. Даймо їй в руки рідну добру книжку, впишімо її до молодечої організації, пішлімо до рідної школи, хай там розвиває свої Богом дані, моральні та психічні обдарування.

Оглядаючи програми в телевізії, нотуйте собі ті фірми, які в своїх годинах надають жалюгідні та шкідливі фільми, не купуймо їх товарів, бо доброго товару не треба захвалювати злочином, говорімо про це зі своїми знайомими і переконуймо їх, що підтримування фірм, які за наші гроші годують наших дітей отрутою в фільмах та провадять наших дітей на дорогу злочину — це негідне здорово думаючої людини. Биймо їх без жалю по їх кишені, тоді вони зрозуміють, що мають до діла з розумними людьми.

„Свобода"

Найщиріший привіт
нашій великій організації,

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди 35-літнього ювілею!

Бажаємо, щоб у скорому часі наше членство подвоїлося, а успіхи з нашої діяльности значно збільшилися.

Світлої будучности Союзові!

ЗА ВІДДІЛ СОЮЗУ ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА в ЕДМОНТОНІ.

Софія Гриник, голова
Наталія Базюк, кореспонд. секр.

З нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської в Мазепі, Саск.

складає найкращі побажання організації. Шануймо здобутки наших піонерок!

Світлої майбутности Союзові!

К. Маковська, голова
А. Ягольницька, секретарка

РЕЗОЛЮЦІЇ

ухвалені на пров. З'їзді Союзу Українок у Вінніпеґу 18 листопада 1961 р.

1. Провінціяльний З'їзд Союзу Українок Канади в провінції Манітобі, вшановуючи 35-ліття діяльности організації в цілому, висловлює признання й пошану першим її оснувателькам, провідницям центрального проводу за всі роки, Інститутові Петра Могили в Саскатуні, який був початковим огнищем Союзу, піонеркам громадської праці на місцях і вповні оцінює їх заслуги перед українським громадянством. З'їзд висловлює тверду постанову, щоб праця членства Союзу Українок Канади, йшла далі шляхом самостійницької ідеології в найкращій кооперації і співпраці з іншими складовими організаціями СУС та щоб членство Союзу пішло назустріч також всім новим потребам громадського характеру згідно з ідеологією СУС.

2. Ввиду того, що робляться постійні приготування до введення української мови в вищих державних школах в Манітобі, цей З'їзд звертається зокрема до членства Союзу Українок, матерів та взагалі до українського жіноцтва, щоб звернули якнайбільшу увагу на українську розговірну мову в родині, пильного навчання початкового письма і тим самим приготовляти українських дітей до того, що коли українська мова в державних школах увійде в життя, молодь була готова її побирати.

3. Обговорюючи пляни і проєкти дальшої праці в розбудові і поширені журнала „Промінь", цей З'їзд висловлює ґратуляції Вінніпезькому відділові ім. Л. Українки за здобуття першої нагороди в пров. Манітобі, що її здобула пані Климентина Пасічняк, а також признання і подяки двом іншим відділам — ім. О. Кобилянської у Вінніпеґу і Доньки України у Роблин, Ман. З'їзд висловлює ґратуляції едмонтонському відділові за здобуття найвищої нагороди на Канаду та вітає двох членок переможниць — Марію Гавриш і Емму Верхомин. Разом з тим з'їзд закликає до дальшої праці над поширенням журнала і тим самим до скріплення його фінансово.

4. З нагоди 15-ліття існування Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу і цього її ювілейного З'їзду, на якім широко обговорено проєкти будови Кілеґії на площі Манітобського університету, цей провінціяльний з'їзд вітає почини проєктів над будовою Колеґії та її майбутніх виховальних обов'язків, робить постанову подавати свою поміч в міру своїх сил і своїх можливостей.

У ПРАЦІ ДЛЯ ЖУРНАЛА

Обидва відділи в Торонті, Онт. повели ширшу працю для журнала „Промінь" — відділ ім. Кн. Ольги і відділ Тризуб. У своїм листі до редакції пише пані Марія Квас:

„В нашому відділі Союзу Українок Канади ім. св. Кн. Ольги в Торонті останніми часами виникла постанова поширити число читачок нашого цінного журнала „Промінь", цебто здобути більше число передплатниць. Я також уважала за свій обовязок щось в тім напрямі зробити. Отже залучую чек на 42 дол. на дванадцять нових передплат.

В залучені посилаю також лісту нових передплатниць і їхні адреси. Дуже прошу в якнайскоршому часі вислати їм „Промінь". Думаю, що при Божій помочі й як стане мені часу, то в найближчому часі постараюсь більше нових передплатниць."

Марія Квас.

Подібного листа написала членка відділу Тризуб в Торонті, пані І. Шиповик.

Редакція, адміністрація і центральна управа Союзу Українок Канади, оцінюючи працю членства в Торонті, тим самим звертається до інших відділів в різних частинах Канади присвятити більше уваги журналові, поширити його між українським жіноцтвом та скріпити його фінансовий стан.

Минулого місяця нових передплатників придбали:

Марія Крас, Торонто — (попереднього місяця — 27)	5
П. Ворон, Келґари, Алта. —	3
А. Конічковська, Содбури, Онт. —	4
О. Сушко, Гемилтон, Онт. —	1
І. Шиповик, Торонто, Онт. —	1
С. Столярчук — Вилингдон, Алта. —	1
В. Ґерега, Гаєс, Саск. —	3
О. Завісляк — Вінніпеґ —	1

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пані О. Сушко, Гемилтон, Онт. — збірка на прийнятті п-ва Логин в Гемилтоні —	$41.00
Відділ ім. Лесі Українки у Вінніпеґу — дохід зі Свята Книжки —	38.00
Відділ ім. О. Пчілки у Вест Форт Вілліямі — прислала пані А. Стасів — дохід з улаштованого вечора в користь „Променя" —	29.25
Відділ ім. О. Басарабової в Келґари — прислала пані Анна Данилович —	25.00
Пані Емма Верхомин, Едмонтон — з нагоди 35-ліття відділу в Едмонтоні —	25.00
Пані Ева Ханасик, Едмонтон — з нагоди 35-ліття відділу в Едмонтоні —	25.00
Відділ Доньки України у Виниярд, Саск. —	10.00
Богдан Радиш, Гемилтон, Онт. — збірка на хрестинах син п-ва Блащуків —	5.25
М. Дроздовський, Вотерфорд, Онт. — збірка на похороні Марії Залуцької —	5.00
Відділ ім. Кн. Ольги при Соборі — Вінніпеґ — з нагоди Свята Книжки —	5.00
Пані Н. Ґондзьола — Кенора, Саск. —	2.00
Пані В. Ліщина, Торонто, Онт. —	1.00
Пані О. Муган — Содбури, Онт. —	1.00
Пані П. Матвійчук, Декер, Ман. —	1.00

подяку. **Адміністрація „Променя"**

Світлина з Вишиваних Вечерниць в Ґримсбі, Онт. (опис Вечерниць був поміщений в „Промені" в ч. 6 і 7). Імена контестанток, що здобули першенство: панна **Славка Бартків** — суконка — білий шифон з делікатним узором, кольори: чорний, червоний і жовтий, також вишиті рукавички. Пані **Лідія Марченко** — суконка — піскового кольору льонне полотно, взір розкиданий по цілій сукні, кольори: чорний і червоний. Пані **Дарія Гончар** — суконка-натурального кольору льонне полотно, кольори: чорний і помаранчовий, також торбинка таким самим узором.

ВІТАЄМО

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди 35-літнього ювілею.

Хай наша спільна праця ще сильніше закріпиться, а наша організація хай далі буде провідницею і дороговказом української жінки в Канаді.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ,
Мічам, Саск.

Зоня Марковська, голова
Савеля Сорочка, секретарка

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО,
відділ ім. Лесі Українки в Бюкенан, Саск.
засилає привіт і найкращі побажання
з нагоди 35-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Щасти Боже!
Ю. Талпаш, голова
К. Василів, касієрка

НАВЧАЙМОСЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

У цьому числі започатковуємо ще одну галузь у культурному збагаченні нашого журнала, а це, навчання української мови для щоденного вжитку "Conversational Ukrainian". Лекції виготовив нам широковідомий д-р Яр Славутич, професор на славістичному факультеті Албертійського університету.

Віримо що ці лекції багато допоможуть молодим матерям, як у вишколенні самих себе у правильному вживанні української мови, так і в навчанні своїх дітей — а також додадуть самопевність тим, що вагаються говорити по українському почерез малий засіб слів, або вимову слів.

CONVERSATIONAL UKRAINIAN

by

Dr. Yar Slavutych

USEFUL SENTENCES

Добри́день!	Hello!
Як ся ма́єте?	How are you?
	How do you do?
Дя́кую. Ду́же до́бре.	Thank you. I am very well.
У ме́не боли́ть голова́.	My head aches.
У ме́не боля́ть зу́би.	My teeth ache.
Ви застуди́лися.	You caught a cold.
Мені́ здає́ться, ви захворі́ли.	It seems to me you got sick.
Нічо́го серйо́зного.	Nothink serious.
Ні, я здоро́вий.	No, I am well.
Згі́дно з реце́птом від лі́каря.	According to the doctor's prescription.
Він хво́рий.	He is sick.
Вона́ хво́ра.	She is sick.
Лі́ки в апте́ці.	Medicine is in the drugstore.

For more expressions see

CONVERSATIONAL UKRAINIAN

(second revised edition)

by

Dr. Yar Slavutych

Order from:

Ukrainian Voice

P. O. Box 3629 Sta. B.

Winnipeg 4, Manitoba.

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

з нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

засилає відділ ім. Марії Марковичевої в Канорі, Саск.

О. Ойстрик, голова

Є. Козяр, кор. секр.

Відділ ім. св. Княгині Ольги при Соборі св. Покрови у Вінніпегу

вітає

організацію

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

в рік її 35-літнього ювілею.

Оцінюємо працю в минулому і бажаємо ще кращих успіхів в майбутньому.

М. Кушнірик, голова

Л. Кутна, секретарка

З нагоди 35-ліття існування

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

членки відділу ім. Доньки України в Роблин, Ман. висловлюють признання нашому проводові, що так уміло вів працю як на релігійному, так і на народному полі.

Дай Боже, щоб і на будуче наша організація могла стояти на сторожі нашого українського життя в Канаді.

Марта Лебедович, голова

Анна Горбай, секретарка

Звіт з'їзду Союзу Українок Сх. Канади в Гемилтоні 1961 р.

Жіноча сесія 22 провінціяльного з'їзду Союзу Українців Самостійників Східньої Канади відбулася в суботу 8 липня 1961 року в їдальні готелю Мотор Сіти в Гемилтоні.

Голова провінціяльної екзекутиви Союзу Українок відкрила сесію молитвою. Протокол останнього провінціяльного з'їзду прочитала д-р Ганна Янішевська, присутня рекордова секретарка в попередній екзекутиві.

До резолюційної комісії вибрано: пані Марію Пилипюк, пані Анну Токарик і пані Орисю Сушко.

Номінаційна комісія: пані Т. Бевш, Н. Козій і К. Сакалюк.

Тихою молитвою, пом'янули присутні тих членок Союзу, що відійшли у вічність.

Слідували звіти урядниць: голова пані Марія Пилипюк: пров. екз. брала участь у конференціях Провінціяльної Ради Жінок Онтеріо в Оттаві 1960 року і в Торонті 1961 року. Були також на конвенції Національної Ради Жінок 1960 року в Ніяґара Фалс. З членами екзекутиви Союзу Українців Самостійників і дирекції Інституту Св. Володимира відвідали в лютому і березні 1961 року околиці — Веланд, Ватер ворд, Сейнт Кетеринс, Ніаґара Фалс, Ошаву і Брентфорд. Були на святі відзначення членок Союзу Українок Канади в Торонті 1961 року.

Разом з екзекутивою ТУС занималися підготовленням домініяльного з'їзду СУС, що відбувся 8, 9, і 10 липня 1960 р. в Торонті. Приготовили чайну гостину для делеґаток і гостей з'їзду вечером 8 липня. Зайнялися зарядженням проведення науки в дитячім садку під час доповіді п. Лукомської на з'їзді

Таїса Бевш, голова Провінціяльної Екзекутиви на Східну Канаду

Подякувала всім членкам екзекутиви і зокрема заступниці п. М. Смельській за кооперацію і повну співпрацю.

Рекордова секретарка пані Варвара Логин звітувала як слідує: Провінціяльна екзекутива за два роки відбула 18 своїх окремих засідань, одно в присутності голови централі пані Стефанії Пауш, 11 засідань спільних з екзекутивою СУС, дирекції Інституту Св. Володимира і дві конференції провінціяльних екзекутив СУС і представників відділів з цілоденними програмами. Членки екзекутиви тісно співпрацювали з дирекцією Інституту Св. Володимира у підготовці та заряджуванні курсів українознавства на оселі „Київ". Помагали господиням приготовляти обіди для родичів учнів і гостей на закінчення курсів 1960 і 1961р.р.

За два роки виасеґнували з каси 50 долярів на нагороди дівчатам — ученицям за добрий поступ в науці на курсах.

Звіт кореспонденційної секретарки пані Ольги Ситник: Одержано 18 обіжників від централі Союзу Українок Канади, 3 обіжники від централі СУС, 10 листів від відділів, 44 листи від централі та інших людей у зв'язку з працею екзекутиви. Написано 26 листів до централі, 6 дописів до преси, одне оголошення, привіт редакційній колегії з появою першого числа журнала „Промінь". Вислано до відділів квитки на різіграш вишитого обруса, дворазово святочні привітання до централі Союзу Українок і до відділів на Різдво та Великдень, також квіти з карткою скорого видужання, як лежала в лікарні в Гемилтоні голова відділу Союзу Українок з Веланд пані Галузка.

Касієрка пані Марія Пилипюк:

Загальний прихід	$502,22
Видатки	259.95
Перенос	112.32
Стан каси	242.27

На нагороди ученицям українських курсів виасеґновано 50 долярів, на дар для . д-ра С. В. Совчука 20 долярів, на видавничий фонд Владики Михаїла 20 долярів.

Від Музейного Комітету прислала касієрка п. П. Бурянник писемний звіт: Філія Музею при пров. екзекутиві міститься в будинку Катедри Св. Володимира під ч. 404 Бетерст вулиці в Торонті.

Членки комітету перевели в грудні 1959 року продаж уживаних речей, який приніс поважний прихід.

Під час домініяльного з'їзду приготовлено виставку музейних речей та інших вишивок. Деякі речі комітет посилав до

Ст. Кетеринс, як місцевий відділ Союзу Українок зарядив був там показ модерної ноші. При іншій нагоді у вересні місяці 1961 року відбулася там інтернаціональна виставка заходами Артс Каледж, де було від нашого Музею три строї. Цю виставку відвідало поважне число людей. В порозумінню з управою головного музею, наш комітет рішив завести іншу систему реєстру експонатів. Частина заплянованої праці вже виконана.

Цього року вплинуло до музею три речі: буковинська сорочка з Гемилтону, перемітка буковинська, дар пані К. Сакалюк, давне залізко до прасування — пані А. Чулій.

Болючо відчувається брак відповідного приміщення для збірки, де можна б відповідно розложити експонати для доступу ширшого загалу.

Касовий стан музею:

Приходи	$101.39
Видатки	44.50
Переносс	266.61
В касі	323.50

Звіт референтки журнала „Промінь" пані Орисі Сушко:

„Журнал „Промінь" має для нас жінок велике значення. Він дійсно освітлює наш дім, але нам треба вміти ним користуватися. Кожна з нас повинна дбати за його розвиток, старатися приєднати передплатниць не лише між нашими членками, але взагалі серед українського жіноцтва. У звязку з звітом пані Сушко ухвалено резолюцію.

О. Ситник

(Докінчення буде)

ВАШ ЛИСТ Є ВАЖНИЙ

Коли пишите листа, перевірте, чи ви заадресували коверту виразно, точно і вповні.

- Памятайте, щоб подати ініціяли або перші імена адресата.
- Подавайте в адресі число, вулицю, номер поштової зони (коли вона є), місто, або містечко і провінцію.
- Пошта, заадресована до апартаментів чи офісових будинків, повинна мати число кватири або бюра.
- Коли висилаєте листа поза Канадою, завжди подавайте повну назву тої країни.
- Подбайте, щоб на вашім листі була наклеєна правильна скількість поштових марок. Коли ви не є певні, або висилаєте речі літунською поштою, перевірте у вашому поштовому бюрі.
- Пишіть свою зворотну адресу в горішній лівій частині коверти.

Повне і виразне адресування приспішує доставу вашої пошти.

CANADA POST OFFICE

Відділ для дітей

Н. Забіла

ПІСЕНЬКА

У нас сьогодні весело
в дитячому садку:
ялиночку принесено,
поставлено в кутку!

Так гарно-гарно прибрано
ялиночку у нас
і блискітками срібними,
і безліччю прикрас.

Ялиночко, красунечко!
Ліхтарики блищать,
хороші подаруночки
під вітами лежать.

А ми в долоні плескаєм,
співаємо пісень.
Нам дуже, дуже весело
в такий веселий день!

ДЕ СПЛЯТЬ АВТОБУСИ?

Повернувся тато з роботи. Ната і Тата кинулися до нього і давай наввипередки розповідати про ялинку біля кінотеатру, про живих св. Миколая і Снігуроньку, про Барсикову шкоду...

— Підождіть, дайте хоч роздягнутися! — просить тато, а дівчатка все не відстають від нього:

— Тату! А Валерик давав мені голуба!

— І мені.

— Він такий хороший! Білий.

— А у мене був... був... зелений, — сказала Тата.

— Ну, що ти, доню, — заперечив тато. — Зелених голубів не буває.

— І був-а-є, — надувшись, упиралася Тата.

— Ні, він не зелений, — сказала Ната, — а такий... такий, як Барсик.

— Що тобі?

— Тату! А твій автобус спати ліг?

— Ні. На ньому зараз інший шофер їздить.

Тут і Ната схопилася і запитала:

— А де автобуси сплять?

— Автобуси не сплять. Вони відпочивають. Цілий день трудяться автобуси, бігають з одного кінця міста в інший, перевозять пасажирів. І тільки пізно вночі шофери заводять їх у гараж — великий такий сарай. Там їх оглядають механіки. Бачать, в одного автобуса на колесі шина дуже стерлася, от-от трісне. Значить, треба шину замінити. У другого щіточка зламалася— та, що вітрове скло прочищає. Це також погано: піде сніг, заліпить скло, і шофер не бачитиме, куди їхати... У третього щось у моторі не ладиться — треба відремонтувати. Так оглянуть кожну машину і зроблять усе, щоб другого дня автобуси знову невтомно бігали по місту....

— А ти нас іще провезеш, як колись?

— Провезу. Спіть.

Дівчатка затихли.

**
*

Коли тато підійшов до ліжка, щоб поправити на дівчатках ковдру, Ната і Тата вже спали. Їхні личка то злегка насуплювалися, то усміхалися. Що їм сниться: страшний вовк, що доганяє маленького зайчика, чи зелена ялинка, яка прикрила сіренького своїми вітами? Перекидуючі санки чи голубий татів автобус, що мчить їх по вулицях міста? А може — весела Снігуронька або добрий св. Миколай...

Важко відгадати. Можливо, що і те, і друге, й третє... Та ось вони завтра прокинуться — ми їх запитаємо.

П. Бабанський

ВИВЧАЙМО АНГЛІЙСЬКУ АБО ФРАНЦУЗЬКУ МОВУ

Не може бути нічого більш важливого для вас, як найскорше і найліпше вивчити мову тієї країни, в якій ви живете — англійську або французьку. Це необхідно для вашого успіху в Канаді.

Подаємо деякі головні причини, чому ви повинні вивчати ці мови —

- **— знаючи французьку або англійську мову ви зможете легше навязувати нові знайомства та здобувати друзів, робити закупи в крамницях, полагоджувати справи в урядових установах та користуватись усілякими послугами, які вам належать як членові місцевої громади.**
- **— знання англійської або французької мови значно підвищить вартість ваших кваліфікацій та вашого досвіду в очах вашого працедавця.**
- **— У багатьох випадках підвищення в праці залежить у великій мірі від вміння говорити, читати і писати плинно англійською або французькою мовою.**
- **— якщо ви добре володієте англійською або французькою мовою, вам буде легше скористатися з багатьох технічних курсів для підвищення кваліфікацій.**
- **— ви зобов'язані знати англійську або французьку мову, щоб стати канадським громадянином.**

Вечірні курси англійської або французької мови є майже в кожній місцевості. За інформаціями про ці курси звертайтеся до директора місцевої школи, до найближчого урядовця уряду громадянства та іміґрації, вашого священика або до цієї газети.

Чому б вам не зареєструватись сьогодні?

Елен Д. Фейркло
Міністер Громадянства й Іміґрації

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ДО ЗВІТУ ВІДДІЛУ ДОНЬКИ УКРАЇНИ В МОНТРЕАЛІ

Звіт жін. т-ва був поміщений в числі 10 „Променя". Доповнюємо цей звіт виказом імен заряду на 1961 р.

Склад нової управи на рік 1961. Голова — М. Нема, заступниці голови — А. Ковальчук і З. Роніш, рекордова секретарка — М. Зимовець, заст. секретарки — О. Радченко, фінансова секретарка — О. Русин, касієрка — М. Серединська, референтки: добр. праці — В. Турченюк, залізного фонду — Н. Романишин, фонду Н. Кобринської — Е. Гроско, культ. освіт. праці — З. Роніш, архіву — Г. Мельник, господиня — О. Пасіка, комітет церковний — А. Демитрак, М. Якович, А. Ґонсов, К. Пивоварчук, відвідувачок хворих — А. Колісник, А. Іванишин, М. Маркуш. Базару — Ю. Гриців, М. Якович, М. Тимчак. Представниці: до Обєд. Націй — Г. Мельник, С. Головач, поборювання рака — Е. Гукало, М. Текела, М. Березька, жіночої ради — Г. Мельник, С. Головач. СУМК. — добр. Н. Стус. К. У. К. — О. Пасіка, Н. Романишин. Контрольна комісія — А. Салюк, А. Валькович, О. Регуш.

РЕДФІЛД, САСК. (ДОМІНІОН)

Відділ ім. Л. Українки

Відділ у Редфілд не є великий числом, але активний під кожним зглядом. Більшість членок є молодого віку, а це забезпечує будучність відділу. Молоді мами особливо звертають увагу на виховання своїх дітей і їх діти прекрасно розмовляють українською мовою.

На річних зборах при кінці 1959 року, як признання зарядові за їх працю, перевибрали цей самий заряд на 1960 рік. До товариства вписалось 20 членок.

Звіт діяльності товариства за 1960 рік: відбулось 10 зборів, на яких окрім читання обіжників, 2 членки по черзі на кожних зборах щось читають або дають доповідь, що самі собі їх приготовляють. Членки дбають про порядок в церкві і Народному Домі.

Членки їздили до Гефорду на курс вишиття, а перед Великодними святами на курс плетення кошиків до свячення пасок. Щира подяка Гефордським членкам за інструкції і за їх гостинність.

Відбули свято Лесі Українки і Тараса Шевченка на якому о. Рибалка дав доповідь. Діти рідної школи дали концерт на День Матері, яким зайнялась пані Анна Дмитрук. В червню відбули продаж печива в Норт Бетлфорді, в липню голова, пані Котик з огляду на своє здоровя, просила членок, щоб її звільнили з обовязків голови, і провід перебрала на себе заст. голови пані Олеся Ковальська, а на заст. голови вибрано пані Олю Никіфорук. В липню відбувся обід під час храму. Також членки придбали і помалювали шафи до церковної залі. Членки разом з родиною зайнялися прийняттям 25-літнього ювілею панства Д. Дмитруків. В серпню відбулися курси української і недільної школи. Учив дітей о. Рибалка а помагали йому пані Анна Дмитрук, Оля Никіфорук, Олеся Ковальська і Марія Котик. По закінченню курсів відбули для дітей і родичів забаву на площі, і (печення ковбасок).

В жовтню відбуто Свято Книжки під проводом пані О. Никифорук. Членки взяли участь в Освітнім вечерку у Гефорді, який зарядила провінціяльна екзекутива Союзу на Саскачеван. Відбуто курячу вечерю і базар. В листопаді відбули „пирогову" вечерю на пущення і бінго і передали сто долярів як цеголку музейного фонду на будову Інституту. З відходом членки пані П. Котик, яка перейшла жити до Норт Бетлфорд, членки відвідали її у новім домі, а за її працю при нашій громаді винагородили дарунком.

Під час Різдвяних свят діти їздили колядувати і заколядували 81 долярів на рідну і недільну школу. При кінці року започатковано при товаристві курс вишиття. Протягом року о. Рибалка давав у нашій громаді виклади з історії Православної Церкви і історії України з яких наші членки багато скористали. Щира подяка отцеві парохові за труд.

Річні збори відбулися 2-го грудня 1960 р. при участі 19 членок. Предсідницею зборів була К. Маліцька. Слідуючі членки заряду давали звіти. голови — пані М. Котик і О. Ковальська, секр. рекордова — Н. Заболотна, секр. коресподенційна — К. Малицька, касієрка — Анна Дмитрук, господиня — Олеся Плюта. На 1961 рік наїменували заряд членок номінаційної комісії, які складались з членок попереднього заряду. До помочі зарядові вибрано референток. Майже цілий заряд складається з молодих членок.

Склад заряду на 1961 рік — голова — О. Ружецька, заст. голови — К. Маліцька, рекорд. секр. — С. Никіфорук, кореспо. секр. — М. Котик, касієрка — Олена Плюта. Господині — Олеся Плюта і Юстина Катеринил, сестриці — Ю. Дмитрук, А. Токарик, Д. Підвербецька, М. Плюта. Контрольна комісія: Н. Ковальська і Н. Никіфорук. Референтки: освітньокультурні: О. Никифорук і А. Дмитрук, мистецтва — Н. Заболотна, добродійна — Марія Дмитрук, зовнішних звязків — О. Ковальська, журналу — К. Маліцька. Шкільний комітет: Олеся Ковальська, Оля Никифорук.

Фінансовий звіт:

В касі осталося з 1959 р.	$522.73
Прихід в 1960 р.	526.18
Розхід в 1960 р.	515.58
В касі осталось	533.33

Товариство жертвувало на місцевий Народній Дім 20 дол., доплата на умеблювання кімнати в Інституті 125 дол., організаційний фонд 5 дол., Плащениця до церкви 86 дол., стипендійний фонд 6 дол., на музейну кімнату 100 дол.

Членки радо привітали наш журнал „Промінь" і також складаємо подяку централі за всі обіжники.

Олеся Ковальська, голова
Катерина Маліцька, секр.

НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б. К.

Відділ ім. О. Пчілки.

Діяльність відділу в 1960, як і попередньо — зосереджується на проблемах розросту рідного життя на території Бирнабі — Ню Вестмінстер, Б. К., в рамцях церковної громади, з якою наше жіноцтво творить нерозривну цілість і співпрацює якнайтісніше.

В протягу року т-во відбуло: 9 місячних зборів, 1 надзвичайні, 1 річні та 1 піврічні збори й 3 засідання. Уряджено: спільні — Св. Вечерю й свячене, 2 базарі (весняний й осінний) — з бінгами (речі подаровані членкинями), 2 бенкети, храмовий обід і ювилейний обід 5-ліття громади, чай — з нагоди 5-тих роковин відділу, 1 пікнік спільно з громадою Ванкуверу.

В культ.-освітній ділянці: влаштовано свято Лесі Українки, підтримано дитячі імпрези: Св. Миколая, Свято Матері, та взято громадно участь у святі Тараса Шевченка.

Організаційно: вислано делеґатку на всеканад. з'їзд СУС у Торонті й взято активну участь у провінц. з'їзді СУК у Ванкувері.

Дуже часто по Богослужбах жіноцтво вряджує перекуски перед зборами, імпрезами, тощо.

Комітет для відвідування хворих відвідував шпиталі й доми хворих осіб, жертвуючи для них дарунки. Вислано 2 вінки на могили.

Розпродувано дароване членкинями печиво й писанки перед Великоднем, під час базарів і випродаж уживаних речей.

На розбудову місцевої громади (сплачення довгу, тощо) т-во жертвувало в минулому році 700 дол. Також придбано ще потрібні кухонні устаткування.

Через своє сестрицтво т-во дбає про окрасу Божого Престолу й удержання парафіяльного приміщення.

Число членок було 20, значить дещо умаліло супроти минулого (1959), це з причини переміщення членства.

Праця відділу виконується в тісній співпраці з громадою й о. Настоятелем, в стремлінні побороти місцеві труднощі й скріпити церковно-релігійне й суспільно-національне життя громади Ню Вестмінстер — Бирнабі, Б. К.

До заряду на 1961 р. увійшли пані: К. Коропатніцька — голова, Г. Гунчак — заст. голови, М. Ракочі — рек. секр., К. Демйон — фін. секр., О. Мороз — касієрка, добр. К. Дебрин — кореспонд. секр. Контрольна комісія: добр. Гикава, пані: Г. Гладій, Г. Лалюк. Сестриці: пані: М. Микитин, М. Човганюк, М. Ракочі. Ком. відвід. хворих: добр. Гикава, Г. Гунчак, К. Демйон, Г. Лалюк. Господині: пані: П. Терлецька, Г. Гладій, Е. Микитюк.

К. Демйон, уст. голова
К. Дебрин, секретарка

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

Відділ ім. Ольги Басарабової

Річні збори жін. тов. ім. О. Басарабової відбулись в залі Т-ва „Просвіти" в січні 1960 р. Збори відкрила пані Ландяк і попросила членок, щоб встали та віддали пошану, тим, що відійшли. Рекордова секретарка прочитала протокол минулорічних річних зборів і місячні збори за минулий рік.

Діяльність т-ва за 1960 рік: відбулось 4 місячних зборів і 2 надзвичайних, 6 засідань заряду, 3 з них спільно з членами т-ва „Просвіти" і відділу Доньки України. Членки нашого т-ва приготовили новорічну вечерю для Товариства Українців Самостійників. Наш відділ взяв участь в улаштуванні СУМК-івцями Велентайн Денц, членки приготовили 2 вечері для Т-ва „Просвіти", 2 вечері для клюбу Торгівців, 2 поминальні перекуски, улаштували академію в честь Ольги Басарабової, відсвяткували 35-ліття існування нашої організації при Тов. „Просвіти". Членки відбули весняний базар і осінний чай. Наш відділ входить в склад льокального Комітету Українок Канади. Наші членкині брали участь у „Марч оф Даймс". Заряд т-ва на 1961 рік: пані — А. Ландяк — голова, К. Грицик — заст. голови, М. Грицишин — рекор. секретарка, О. Новак — касієрка, С. Павчук — фінанс. секретарка. Господині — А. Верстюк — (старша) пані Бабяк, пані Паланиця. Ґардеробщиця — пані Балабан. Контрольна комісія — пані Віктова, пані Шубот, пані Грицик. Опікуни хворих — пані Галицька, пані Паланиця. Представниці до Комітету Українок Канади — пані Баран, пані Андрус, пані Люба.

А. Ландяк, голова
М. Грицишин, секр.

СВЯТО УЛЯНИ КРАВЧЕНКО

Торонто, Онт.

Комітет Українок Канади в Торонті, 22 жовтня б. р. вшанував 100-ліття з дня народження патріотки і поетки Уляни Кравченко.

Свято відбулося в залі Православної Громади, 404 вул. Бетерст і витримано було в урочистому й поважному тоні.

На густовно удекорованій, стараннням пані Мошук, сцені виставлено олійний портрет Уляни Кравченко, пензля маляра М. Бідняка, позичений нам з церкви св. Йосафата. Управа Комітету оцінила увагу о. Пралата Філевича.

Відкриття свята доконала Голова Комітету, пані доктор Зоя Плітас, згадала теплим словом покійну поетку і представила присутнім сучасну поетку й письменницю, пані Ларису Мурович, яка згодилася виголосити реферат про Уляну Кравченко.

Заповідала програму пані С. Проців.

Першою точкою був реферат, дуже цікавий своїм змістом і формою бо пані Мурович охопила в ньому не тільки особу і творчість поетки, але й її ролю в жіночому русі.

По закінченні реферату, пані Проців подякувала прелеґентці за вичерпуючу доповідь і заповіла виступ панни Христі Солонинки, яка прекрасно задеклямувала вірш Уляни Кравченко.

Наступною точкою були спогади пані Дубляниці, яка була особисто заприязнена з Уляною Кравченко. В дуже щирих виразах описала пані Дубляниця поетку, змальовуючи рівночасно тодішне українське життя в Перемишлі, де обі вони мешкали. З цього оповідання видно, яку впливову ролю відіграла Уляна Кравченко також і на громадському полі. Учасники свята були вдячні пані Дубляниці, що вона поділилася своїми цінними спогадами.

Пані Н. Лисинюк виконала дві пісні, при акомпаніяменті пані С. Жовнір-Клос.

На закінчення пані С. Проців подякувала всім, хто спричинився до успіху нашого свята і відтак, звернулася з закликом до українського жіноцтва у вільній Канаді, включатися до організацій, без ріжниці — церковних чи політичних, для голошення вільному світові про недолю українських жінок на Рідній Землі, під большевицькою окупацією.

Мимо того, що цього дня було аж 5 українських імпрез, свідоме жіноцтво не завело і заля була майже повна.

В. Завадська

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК

Ґримзбі, Онт.

Дня 2-го липня, 1961 р. членкині жіночого т-ва ім. Кн. Ольги в Ґримзбі, зійшлись, щоб попрощати пані Параскевію Мігус, яка по утраті свого дорогого чоловіка, виїжджала до міста Ст. Кетеринс на сталий побут до своїх дітей.

Пані П. Мігус за всенький свій побут в Ґримзбі була активною членкинею і щиро віддана праці у своїй організації. Була вона у заряді та сестрицею при церкві. Хоч як нам жаль було прощати членку з нашого товариства, але ми вірили, що пані Мігус своєю доброю вдачею всю-

ди знайде собі приятелів і свій вільний час і на місці нового поселення, буде віддаватись громадській праці.

На память від членкинь вручили ми пані Мігус скромний дарунок з побажаннями для неї щастя, здоров'я і всього добра.

Емілія Степова, секр.

ПРИВІТАННЯ ІДЕЙНИХ ГРОМАДЯН

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

В неділю 15-го жовтня, відбулося прийняття для родини панства Логин з нагоди набуття нового дому.

Тому, що родина панства Логин є дуже активна в нашій церковній громаді в Гемилтоні, вони собі придбали багато приятелів і знайомих. І якраз ці знайомі влаштували їм прийняття, щоб разом з ними повеселитися і побажати їм всього найкращого на новому помешканні.

Около 100 осіб привітали їх у залі Православної Громади. Господаром цього прийняття був пан М. Смирнів.

До слова покликано пароха Всеч. о. Прот. В. Федака, який докладно розповів про всі заслуги родини панства Логин для нашої громади, від початку їхнього прибуття до Гемилтону. Диригент церковного хору, пан М. Сушко висловив подяку всій родині за їх активну участь в хорі. Голова жіночого товариства, пані Січова привітала родину від Союзу Українок Канади, пані О. Ситник зложила привіт і вручила дарунок.

Тоді покликано до слова пані О. Сушко, яка також підкреслила активну участь пані Логин у відділі Союзу Українок Канади і з тої нагоди перевела збірку на пресовий фонд на журнал „Промінь", яка принесла 41 дол.

На закінчення ціла родина панства Логин зложила щиру подяку присутнім за влаштування прийняття.

Щира подяка жертводавцям, а родині панства Логин бажаємо всього найкращого в їхньому новому домі.

Присутна

Пожертви на прес. фонд „Променя" зложені на прийнятті п-ва Логін: По 5 дол. — п-во Логин; по 2 дол. — пані О. Сушко; по 1 дол. — п. Садовий, Прот. В. Федак, п. Ю. Логин, пані І. Олексюк, пані М. Пилипюк, пані О. Смильська, пані Новак, п. Дубров, пані Січова, п. Б. Радиш, п. Баршла, п. А. Ботенко, п. Ф. Ігнатюк, п. Козак, п. Ю. Сварчук, п. Мельник, п. Роєнко, п. А. Щуренко, п. Кальвін, п. Б. Бродгид, п. І. Данилюк, п. Л. Клекотюк, п. Мельник, п. Кривошиєнко, пані М. Пелепяк, п. Ґуляновський, п. Богданів, п. Роман, п. Толстоший. Дрібними датками 5 дол. — Разом 41 дол.

ВЕЛИЧАВІ ХРЕСТИНИ В ГЕМИЛТОНІ

Для Ангелини й Дмитра Блащуків, день 25 червня, 1961 року був великою радістю, бо по довгому очікуванні дочекалися охрестити сина Данила, Марка. Кумом був п. Василь Бойчук а кумою панна Євгенія Новак (сестра пані Блащук) Тайну Хрещення довершив о. прот. В. Федак а дяком був п. Богдан Радиш. Тому, що Ангелина з роду Новак походить з великої родини а Дмитро Блащук також не з малої, то по охрещенні родина й гості зібралися у великій залі легіоні в м. Бімбрук, бо в місцевій залі записували на пластинки хорові праці хору Св. Володимира. Під час обіду, першого до слова п. Радиш, господар урочистости, покликав Еликтронічного Інжініра п. Михайла Новака (брата пані Ангелини Блащук) з Америки, який з далека прибув, щоб зі своєю родиною звеличати важний день для сестри й шваґра. Слідуючим промовцем був п. Василь Бойчук (кум) який зробив заклик до збірки для молодого похрестника Данила, Марка. Слідуючими промовцями були: кума Євгенія Новак, о. В. Федак та бабка пані Юлія Новак. Пані Юлія Новак є всім знана членкиня Союзу Українок Канади, бувша голова місцевого відділу та велика дорадниця своїм дітям. За її вмілим вихованням всі діти були завжди активними в СУМК-у та церковному хорі. о. В. Федак побажав родичам новоохрещеного синка Данила витривалости в його вихованні на доброго члена української збірноти та доброго члена Української Гр.-Православної Церкви в Канаді. Бажаючи новоохрещеному многих літ, всі присутні встали й відспівали „Многоліття". На закінчення о. Федак зробив заклик до присутніх, щоб відзначили цю родинну подію склавши пожертву на українську пресу. Присутні склали свої пожертви на „Український Голос", „Вістник" і „Промінь".

Ангелина й Дмитро Блащук склали сердечну подяку усім за дарунок для їх синка та усім гостям, що прибули та звеличали їх родинне свято. Також склали подяку тим, що помагали влаштувати святочний обід.

Дякуючи усім присутнім пані Новак (бабка новоохрещеного) висловила свою велику радість з приводу того, що Ангелина й Дмитро придержуються своїх рідних церковних законів та українських традицій.

Присутній

З МОЄЇ ПОЇЗДКИ ПО ВІДДІЛАХ У БРІТІШ КОЛЮМБІЇ

Не раз доводилось мені побувати в Брітіш Колумбії в деяких місцевостях, а також і у Ванкувері, та тепер обставини були відмінні. Тепер я поїхала офіційно, відвідати відділи Союзу Українок Канади, яких тут є шість. Також їхала я на запрошення провінціяльної екзекутиви і місцевого відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері, як представниця центральної управи, щоб взяти участь і виголосити промову на імпрезі — Весняний чай і мистецька виставка, що перший раз в історії Б. К. заряджено спільними силами екзекутиви і відділу.

Переїжджаючи гори, надходили різні думки: що мала б я говорити, кого стрічатиму, яке буде відношення членок по відділах, та інше?

Приїхавши до Ванкуверу, стрінув мене мій зять, Борис Фодчук і моя маленька внучка Ліса-Доня. Кажуть, що вже за мною розпитували телефоном. Я потелефонувала до пані Доці Масцюх, голови провінціяльної екзекутиви, про мій приїзд і зарядила стрічу з нею на суботу вечером, 20-го травня щоб познайомитися.

Вечір в пятницю, я провела дуже приємно у товаристві пані Галі Токарик, бувшою головою екзекутиви, з якою познайомилася на з'їзді у Торонті, з пані М. Паланич та з пані А. Стечишин, з якою ми знайомі з дівочих років.

В суботу вечером, зійшлися до дому пані О. Клюкевич, членки управи пров. екзекутиви і заряду місцевого відділу. Були присутні пані: Д. Масцюх, голова екзекутиви і М. Богдан, голова відділу, М. Кіндрачук, М. Вакалюк, К. Дмитрук, А. Сироїд, М. Миско і О. Мацелюх. У теплій атмосфері, обговорили ми різні ділянки праці, як в екзекутиви так і у відділі. Турбувалися жінки надходячою виставою, щоб була численна публика, щоб даремно не пішов їх труд,

Для наших господинь

Начинювана риба

1 фунт обчищеної риби (найлучча окунь (pickerel) а може бути інша).
1 яйце
2 ложки масла
2 ложки тертих кришок
1 цибуля
Сіль і перець до смаку.

З рибного мяса вибрати всі ости, мясо перемолоти на машинці разом з цибулею, додати масло, яйця і сухарці, сіль і перець і все разом добре вимішати. Оформити з цієї маси подібне до бохонця, засунути в піч на температуру 400 Ф., накрити і пекти 1 годину. Подавати на стіл з сосом.

Сос до риби

1 велика ложка масла
1 ложка муки

Масло розтопити, дати муку, перемішати, розвести 1 горнятком квасної сметани і дати одну велику ложку хрону та соли до смаку. Цей сос найкраще надається до риби.

Подала М. Боянівська, Вінніпег.

Пампушки святочні

2 склянки молока
2 пачечки дріжджів (флешменс).

Дріжджі розпустити, додати молоко, трохи муки, зробити рощину і поставити щоб підросла.

Відділити 8 жовтків, 1 горнятко цукру, трошки солі, ½ горнятка розтопленого і прохолодженого масла. Жовтки, цукор і сіль разом добре втерти, потім додати масло і знов вбивати.

Додати до маси 4 білки вбитих на піну, трошки ванілії, шкірки з цитрини, келішок рому, або бренди (не конечно) 1 кварту муки, як треба — додати трошки більше. Тісто добре вимісити, тісто не має бути густе. Поставити, щоб підросло. Вироблять помпушки і дати їм підрости. Кидати на гарячий товщ (криско найкраще). Як пампушки простигнуть, розрізати трошки кожний і вкладати в середину ложечку мармоляди, або інші конфітури.

Подала М. Боянівська, Вінніпег.

Медівник святочний на дріжджах

2 горнятка меду
1 пачечка дріжджів (флешменс)
4 яєць
¼ фунта масла
1 кварта муки
1 ложечка цинамону
1 ложечка гвоздиків
1 ложечка соди до печива
½ фунта міґдалів (як хто хоче).

Міґдали попарити, обідрати зі шкірки, присмажити і хай простигнуть. Розтопити мед, додати масло і хай простигне, додати вибиті яйця і розпущені у воді дріжджі. Муку пересіяти три рази з корінями і содою до печива а на останку додати приготовлені міґдали. Пекти 1 годину в температурі 350 Ф. Цей медівник є дуже добрий, як вистоїться, тому його добре пекти завчасу перед Різдвом. Це в дійсности є український Різдвяний медівник.

Подала М. Боянівська, Вінніпег.

Накращий вибір святочних різдвяних приписів знаходиться в книжці "Traditional Ukrainian Cookery" — С. Стечишин, яку можна набути в централі Союзу Українок Канади в Едмонтоні.

бо ж багато доложили праці у її приготуванні. При кінці господиня угостила нас смачною перекускою і всі розійшлися на відпочинок, бо завтра великий день.

Неділя 21-го травня. Разом з моєю дочкою Еміліею, їдемо автом з панством Богданами до церкви Пресвятої Тройці. Богослуження відправляє о. Прот. С. Симчич, якого проповіді з захопленням всі слухають, а над нами святочно і мельодійно розливаються голоси хору.

Після Богослуження ми пішли на обід до ресторану з пані Масцюх і пані Гуцуляк і при милій гутірці скоро прийшов час заходити до залі, де вже почали сходитися люди з близьких і дальших сторін. Приїхали гості з Вікторії, з Норт Суррі, Ню Вестмінстер і Вернон.

Приваблюючо і з добрим смаком прибрали жінки столи на чайне прийняття. Музейні речі, що находяться в філії, були гарно розложені для оглядин гостям, а один стіл пишався великим числом вишиваних подушок, на яких, пізніше судді мали давати належні нагороди. Найбільш цікавою частиною вистави була збірка подушечок, що вишивали СУМ-Ківки, які також дістали нагороди.

Заля дуже скоро була заповнилася людьми — безпідставними виявилися турботи жінок, що почерез свято „лонг вікенд" гостей могло й не бути!

Пані Мисько, Вакалюк і Мацелюх переводили програму. Найцікавішою точкою програми була „ревія мод", — пристусування української вишивки до модерної ноші. Пані Кіндрачук, як коментатор, дуже уміло перевела цю частину. Всіх було 16 моделів, — суконок, блюзочок і сорочок, зовсім по мистецьки вишивані, з відповідними красними кольорами. Я мала честь бути одною з суддів, які давали оцінку за найкращі моделі.

Після оглядин вистави, прийшла черга мені говорити. Пані Масцюх, привітала всіх гостей і зворушаючо представила мене, як представницю централі. У часі моєї промови, мені було надзвичайно приємно побачити їхню багату бібліотеку. Дійсно не знаю чи є де в іншій громаді в Канаді така велика і добірна бібліотека як у Ванкувері. Велике признання належиться тим людям, що започаткували і піддержують цю книгозбірню.

Довго того дня люди гостились і оглядали речі на виставі. У переведенні програми цього свята взяли участь поважне число молодих жінок, чим виявили своє зацікавлення в нашому народньому мистецтві. Зов сім влучно сказав о. Симчич в кінцевім слові, що — „не мають матері чого боятися, що їхні доньки не затримають наших звичаїв і нашого мистецтва."

Цей день залишиться мені в памяті назавжди. Вертаючись додому з панством Богданами, починаю думати про завтрішній день, бо треба їхати до відділу у Ню Вестмінстер.

В понеділок по полудні падає дощик, але мене везуть показати найкращі види міста Ванкуверу. У славному Стенелей Парку, що окружений прекрасними квітами, ми повечеряли. Здавалось, що це мов у раю, так тихо і спокійно! Відпочивши, поступаємо по пані Масцюх і їдемо до Ню Вестмінстер.

(Докінчення буде)

ВЕЧЕРОК В КОРИСТЬ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

У неділю 29 жовтня, 1961 р. жіноче товариство ім. Олени Пчілки у Вест Форт Вілліям улаштувало веселий і поучаючий вечерок на користь нашого журнала „Промінь".

Пан Мирослав Козоріз висвітлив знимки з відкриття памятника Шевченкові у Вінніпегу, як також і походу до площі біля парляменту. В додатку він висвітлив знимки з 35-літнього ювілею нашої церкви св. Володимира і візитації Впреосв. Митр. Іларіона.

Пані Стасів, додатково висвітлила коротку фільму з походу до памятника Тараса Шевченка і незнаного жовніра.

Пані добродійка К. Пахолків дала відчит про мистецтво у малярстві Тараса Шевченка і його памятників по цілому світі.

Вечір закінчився чаєм і товариською забавою при чому було зібрано $10.75, а особисто жертвували слідуючи особи.

По 1 дол.: пані — М. Дутка, А. Ландяк, В. Бойко, А. Стасів, А. Венґер, К. Ємчук, Орися Яремчук, Оля Михайлишин, С. Бучовська, Ю. Сурмай, А. Глуханюк, А. Паланиця, Всеч. о. Н. Пахолків, п. п. С. Ґельмич, М. Кохалик, В. Стасів. По 50 ц.: пані — П. Юриїв, А. Пащук, М. Андрейчук, п. п. Д. Глуханюк, М. Козоріз. Зложили $18.50. Дрібна збірка $10.75. Разом на фонд журнала $29.25.

НА СВІЖУ МОГИЛУ МАРІЇ ЗАЛУЦЬКОЇ

Вотерфорд, Онт. — У четвер 17-го серпня померла несподівано на 69 році життя бл. п. Марія Залуцька з роду Волоська. Покійна народилася в селі Жіняц, повіт Чортків. До Канади приїхала 1911 року і того самого року вийшла заміж за Степана Залуцького і замешкали у Судборі, Онт. Року 1922 поселились на фармі в околиці Вотерфорд, Онт., і тут між іншими покійна зо своїм мужем були щирими працівниками при заснованню Укр. Прав. Церкви св. Покрови, Народного Дому, та жіночого товариства ім. Лесі Українки. Тіло покійної було перевезено з похоронного заведення до церковної залі де у пятницю вечером парох Всеч. о. Магас і Всеч. о. В. Федак з Гемилтону відправили Панахиду при асисті дяка п. Ів. Данилевича як також при участи многих громадян і численної родини і приятелів. В суботу рано перенесено тлінні останки до церкви де Всеч. о. Магас і Всеч. о. Ю. Цукорник з Торонта відслужили похоронну Богослужбу. Відтак відпроваджено тіло покійної на місце вічного спочинку на цвинтар „Ґрін Вуд". Тут попрощали покійну Всеч. оо., а від громади попрощав М. Дроздовський. Опісля всі учасники похорону були покликані до цер. залі на трапезу, яку приготовили членкині жін. тов. до якого покійна належала.

Під час обіду промовляли: М. Дроздовський, Ів. Ткачук, парох Всеч. о. Магас та Всеч. о. Цукорник. Жертви на невянучий вінок присутні зложили $40.70, з того 5 дол. на „Український Голос", 5 дол. на „Вістник", 5 дол. на запомоговий фонд при церкві та 5 дол. на журнал „Промінь" решту на місцеву церкву. Покійна полишила у смутку свого мужа Степана, чотирьох синів та три дочки — усі подружені, 17 внуків, 3 правнуки. Відпроваджаючи Тебе наша сестро Маріе у Всевишнім покликаний світ, ми які ввесь час разом і з тобою працювали будемо молитись і просити Господа Бога прийняти Тебе до Його Царства. Хай земля, на якій Ти так довго трудилась для своєї родини своєї церкви та свого народу буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Память!

Сусіди

ПОДЯКА

Тугою і смутком оповиті по втраті дружини та любої матері й бабуні складаємо цим нашу найщирішу подяку за відправу Панахиди, Служби Божої та участи в похоронах, за прощальні та надгробні промови Всеч. оо. Ів. Магасові, В. Федакові з Гемілтону та Ю. Цукорникові з Торонта та дякові п. Ів. Данилевичеві як також усім численним за квіти, членкиням жін. тов. за підготовку трапези. Всім жертводавцям на невянучий вінок. Також усім тим, які в часі нашого смутку та горя своїми порадами й трудами допомогли нам відпровадити до вічного життя нашу дорогу і ніколи не забуту дружину матір і бабуню. Хай Господь Бог усіх Вас нагородить своїми ласками.

Степан Залуцький муж, Михайло, Василь, Павло та Іван — сини; Анна Василина і Текля — дочка та внуки.

Ґратуляції і найкращі побажання
організації
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
за її невтомну і віддану працю
на громадській ниві.

В. І. ПЕРЕПЕЛЮК і сини
власники
CENTRAL MEAT & GROCERY Ltd.

79 Main St. **Flin Flon, Man.**
1702-3 Sherrit Ave. **Lynn Lake, Man.**

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ
у Гефорді, Саск.
засилає сердечні привітання і найкращі побажання з нагоди 35-ліття
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Хай сповняться всі наші задумані пляни і проєкти і щоб ми зустріли наш слідуючий ювілей 40-ліття сповнені великої віри і досягнень.

Параска Барабаш, голова
Марія Калин, секретарка

Долучуємо наші сердечні привітання і якнайкращі побажання з нагоди 35-ліття

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Даємо належне признання за труди і працю, міцно віримо в дальший розвиток організації, в досягнення бажаних ідеалів і світлу майбутність. Радіємо, що ми, молоді громадянки стали в ряди провідного жіноцтва на службу українській спільноті і праці Української Православної Церкви.

ЗА ВІДДІЛ БАРВІНОК В ОШАВІ:

Вікторія Масієвич, голова
Оля Горегляд, секретарка

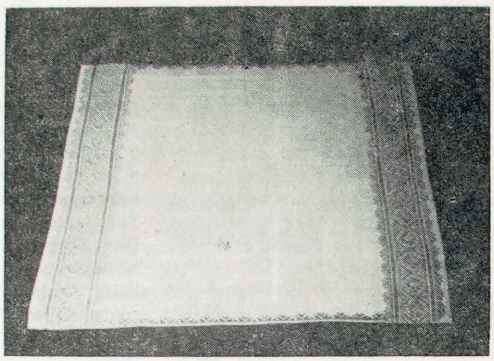

Українська вишивка

НИЗИНКА

Тут подаємо щось трохи відмінного. Оригінал цього взору походить з Підкарпаття. Взір вузький дуже легкий до виконання низинковим стібом лише одною краскою ниток, а це „Зеленкувато-синя" D M C 908.

Вишиваємо в трьох частинах, починаємо середню частину взору, потім косичку, лишаємо по дві нитки по обох сторонах касички, далі вишиваємо кінець взору довкола доріжки. Викінчуємо рубцем близько вишивки.

Для філії мистецтва і музею приготовила

Евдокія Павлюкевич

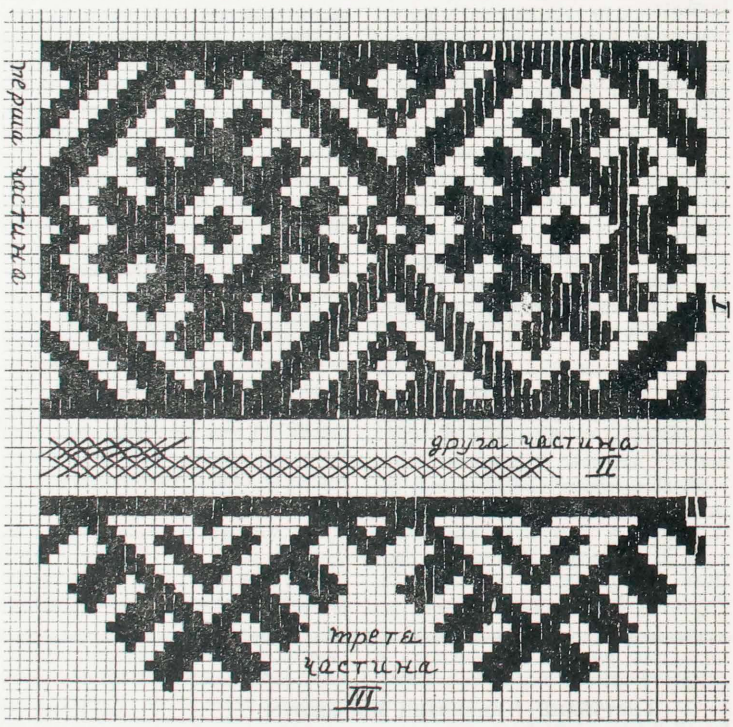

З НАГОДИ 35-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

жіноче товариство ім. Лесі Українки в Мусідорі, Алберта

засилає щирий привіт і побажання якнайкращих успіхів на майбутнє.

Щасти Боже!

Г. Гринів, голова
К. Мандрусяк, секретар

ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ У ФЛИН ФЛОН

засилає

найщиріші привітання з нагоди 35-ліття

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

в його невтомній громадській праці.

ЩАСТИ БОЖЕ НА БУДУЧЕ!

М. Скварчук, голова
Р. Малюта, секретарка

СКЛАДАЄМО НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ
з нагоди 35-літніх роковин
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Dr. J. A. LUKEY
OPTOMETRIST
Cornduff Building **Yorkton, Sask.**
Phone 78-33266

З НАГОДИ 35-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
СКЛАДАЄМО НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ
YORKTON CITY BAKERY LTD.
JOHN MANDZIUK & SONS
Bread, Cakes, Pastry
Yorkton, Sask.

ЩИРОСЕРДЕЧНІ ҐРАТУЛЯЦІЇ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
з нагоди 35-літнього ювілею
Dr. E. CYMBALISTY
CHIROPRACTOR
Yorkton, Sask.
Phone 78-34486 7 Dunlop Block

ҐРАТУЛЯЦІЇ
СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
в роковини 35-ліття громадської праці
складає:
MARY'S
LADIES AND CHILDREN'S WEAR
TWO HILLS, Alberta Phone 486

СЕРДЕЧНИЙ ПРИВІТ І ЩИРІ ПОБАЖАННЯ
з нагоди 35-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
CITY BARBER SHOP
BEAUTY PARLOR
Wm. TROFANUK, Prop.
33 Betts Ave. **Yorkton, Sask.**

ВІТАЄМО
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
в рік ювілею 35-ліття та бажаємо
найщиріших успіхів у майбутньому.
PUNDICK'S MEN'S WEAR
TWO HILLS, Alberta Phone 343

Висловлюємо найщиріші побажання
у вашій праці і вашого 35-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Drs. P. & S. POTOSKI
PHYSICIANS & SURGEONS
Yorkton, Sask.

З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ ОРГАНІЗАЦІЇ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
засилає найщиріші побажання
5¢ to $1.00 STORE
TWO HILLS, Alberta Phone 376

СКЛАДАЄМО НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
з нагоди 35-літнього ювілею
PERTHS,
Clianers, Launderers & Furriers
41 Betts Ave. **Yorkton, Sask.**

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ
СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
засилає
REVELSTOKE BUILDING MATERIAL LIMITED
TWO HILLS, Alberta Phone 312

ЩИРОСЕРДЕЧНІ ҐРАТУЛЯЦІЇ
з нагоди 35-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
J. S. BRANISKY
CLOTHING STORE
19 Betts Ave. Phone 78-34141
Yorkton, Sask.

НАЙЩИРШІ ҐРАТУЛЯЦІЇ І НАЙКРАЩІ
ПОБАЖАННЯ В РОКОВИНИ 35-ЛІТТЯ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
складає:
A. KOTYSHYN
Bus Service
Propane Sales
TWO HILLS, Alberta Phone 395

Найщиріші побажання і корисних успіхів

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ,

у великі роковини 35-ліття благородного існування, при Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, що своїми численними відділами і членством осягнули великі здобутки у розбудові церковно-українського життя в минулому і сучасному.

Союз Українок Канади — це організація, яка цілковито себе оправдала за 35 літ свого буття, перед українським народом в Канаді. Так і дальше продовжує високоцінну, корисну працю серед свого народу.

Наш відділ ім. Олени Пчілки з Норт Бетлфорд, Саск., засилає свої щирі привітання, та бажає найкращих успіхів Союзу Українок Канади. НА МНОГІЇ ЛІТА!

Марія Гарасимів, голова
Дора Кіндрачук, кор. секр.

ПРОВІНЦІЯЛЬНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ
в Саскачевані

вітає

з нагоди 35-ліття громадської активної діяльности першу українську жіночу організацію в Канаді

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

всіх її попередніх і теперішніх провідниць в центрі і на місцях, все членство по відділах. Радіємо успіхами праці нашого членства і горді за нашу провінцію Саскачеван де відбувся перший зїзд і створились перші відділи. З Божою поміччю йдемо назустріч новим обовязкам і праці для загального добра нашого народу і Канади.

О. Андрущак, голова
М. Цьона, секретарка

ПРИВІТАННЯ

з нагоди 35-літнього ювілею

В річницю 35-літнього ювілею у невтомній громадській праці на народній ниві

засилаємо

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

проводові та членству на місцях сердечні побажання. Хай вірою і надіями сповнить-ся наше серце, щоб членство обєднане в Союзі так же надалі віддано і жертвенно вело свою працю на культурно-освітній ниві. Бажаємо ще кращих успіхів у майбутньому.

ЗА ПРОВ. ЕКЗЕКУТИВУ СОЮЗУ
в Брітіш Колумбії

Докія Масцюх, голова
Ольга Сацевич, кор. секр.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ім. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

в Йорктоні, Саск.

засилає

найсердечніші привітання з нагоди 35-ліття

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

Оцінюємо працю наших попередниць, піонерок, провідниць в центрі і на місцях і бажаємо найкращих успіхів на майбутнє.

Анна Ковалик, голова
Олеся Піщь, секретарка

ПРИВІТ І НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди 35-ліття праці для українського народу

пересилає

HELMDALE PHARMACY

757 Henderson, Winnipeg
Phone **ED 4-0753**
ED 4-0853

MURRAY S. KOLTEK & W. T. KOLTEK

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

в ювілейний рік 35-ліття його невтомної праці для українського народу і Канади

пересилає

Dr. P. ZAKUS, dentist,

592 Selkirk Ave., Winnipeg
Phone JU 2-5103

З нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

засилають
свої найкращі побажання в успіхи
і досягнення в дальшій культурно-
громадській праці організації та її
журнала „Промінь".

ПЕТРО СІРИЙ з родиною

FLIN FLON DRY CLEANERS LTD.

Flin Flon, Man.

ЩИРІ ҐРАТУЛЯЦІЇ

за здобутки на громадському полі

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

в ювілейний рік 35-ліття

складають

ІВАН і АННА БОЙЧУК

JOHNNYS CONFECTIONARY

Flin Flon, Man.

ҐРАТУЛЯЦІЇ і ПОБАЖАННЯ

з нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

першої української жіночої організації
в Канаді у її невтомній праці
проводу і членству складають

ФЕДІР і ЛЮБА КИБА

ARCTIC BEVERAGES LTD.

Flin Flon, Man.

З нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

висловлюємо признання його членству за
щиру працю для українського народу
та його церкви в Канаді.

ТЕОДОР і РОЗАЛІЯ МАЛЮТА

CASH and SAVE STORE

GROCERIS, MEAT, FRUITS & VEGETABLES

Flin Flon, Man.

ВІТАЄМО

і складаємо найкращі побажання

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди пого 35-ліття громадської праці
на народнім полі.

ТЕД і ГЕЛЕН АДАМЮК

CENTRAL SERVICE

Green St. & No. 10 Hwy

Flin Flon, Man.

ВІДДІЛ ТРИЗУБ В ТОРОНТІ, ОНТ.

вітає організацію

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

в її 35-ліття громадської праці.

Хай минуле і дотеперішні здобутки
стануть фундаментом нашої майбут-
ности. Бажаємо найкращих успіхів
в цінній праці для нас усіх.

Іванна Вахна, голова
Ірина Шиповик, секретарка
Гаріет Федіов, кор. секр.

ГРАТУЛЯЦІЇ І НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
з нагоди 35-літнього ювілею
складає:

TALBOT REALTY LTD.
874 MAIN STREET
Phone JU 9-5351
Д. А. Загарія, президент

НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПРИВІТАННЯ
з нагоди 35-ліття першої української жіночої організації в Канаді

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В імени зібраних громадян в Нипавин, Саск., в Українськім Народнім Домі на імпрезі 21-го листопада складаю найсердечніші привітання. Бажаю якнайкращих успіхів у праці на будуче.

Олена Мисик

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
в Смокі Лейк, Алберта
засилає

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

найкращі побажання з нагоди 35-ліття громадської діяльности і бажає успіху в будучій праці для слави Союзу і всього українського народу.

Управа і членки відділу

ГРОМАДА
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
в Смокі Лейк, Алберта
бажає

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
з нагоди 35-ліття його діяльности великих успіхів на ниві громадській на будуче і на славу Божу.

ЗА ЗАРЯД:
Василь Рацой, голова
М. Д. Шемелюк, секретар

ГРАТУЛЯЦІЇ І НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ
першій українській жіночій організації в Канаді

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
з нагоди 35-ліття громадської праці складає

EMPIRE PHARMACY
542 Selkirk Ave., Winnipeg
Phone **JU 6-2074**
Микола Залозецький, властитель

З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

я щиро вітаю цей ювілей і бажаю найкращих успіхів на дальшу працю. Бажаю журналові „Промінь" всього найкращого, нехай Бог Благословить і подасть сили д дальшої праці.

Щасти Вам Боже
Пані Анна Козунь,
Нипавин, Саск.

В РОКОВИНИ 35-ЛІТТЯ ОРГАНІЗАЦІЇ

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
висловлюємо признання за минуле
і бажаємо успіхів у майбутньому

ELKO'S RADIO & ELECTRIC
Electric Wiring and Contracting
Electrical Appliances
Radio & T. V. Sales Service
TWO HILLS, Alberta Phone 341

ГРАТУЛЯЦІЇ,
НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ І ПРИВІТ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

в його 35-ліття праці на народній ниві.
Бажаємо багато успіхів у будучому.

CHRISTIES FLOWER SHOP
Flin, Flon, Man.
Nestor & Victoria Dolinsky

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу
складає найщиріші побажання

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

першій українській жіночій організації в Канаді з нагоди її 35-літньої діяльности. Оцінюємо працю провідниць і членства в минулому та бажаємо ще кращих успіхів у майбутньому.

За заряд і членство:
Анастасія Сарчук, голова
Анна Процюк, секретарка

НАШІ ГРАТУЛЯЦІЇ І НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди 35-ліття діяльности

G. E. PAWLIUK & SON
John Deere Implements
Goodyear Tires
TWO HILLS, Alberta Phone 373

DOMINION RESTAURANT

"Air Conditioned"

Have the Best Meals

in North Battleford for Saskatchewan

Lucyk's Book & Gift Shop

School and office supplies, China,

Gifts and Greeting cards

North Battleford, Sask.

Fort Motel Battleford's Newest

Fort Motel Battleford's newest pleasantly located (at the) junction highway 5—40—4 West.

Spacious grounds fully modern
Single, double & family units with:

Kitchenette, T.V. phones, swimming pool. Adjacent to Esso and restaurant. Reservation accepted by letter or wire. Ph. 937-2651 Battleford, Sask.

НАЙКРАЩЕ ЗАВЕДЕННЯ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ВАШОГО ОДЯГУ!

KINGSWAY DRY CLEANING

9232—III Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—2710

Петро Федьо і **Пилип Коваль,** власники

For the "REST" of your life

Stay at the

AUDITORIUM HOTEL

D. G. LUTZAK, Mgr.

Northbattleford, Sask. Phone 445-2456

НАЙКРАЩІ КВІТИ НА ВСЯКУ ОКАЗІЮ!

MICHAEL'S FLOWERS

9712—III Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—4025

Марія Бісюк, власник

THE ROXY PHOTO STUDIO

and

PHOTOGRAPHIC SUPPLY STORE

Box 217 — North Battleford, Sask.

ВІДСВІЖУЮЧІ НАПИТКИ ДОБІРНОЇ ЯКОСТИ!

Prairie Rose Manufacturing Co. Ltd.

9611—104 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 422—1881

Василь Гавриляк, власник

УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ

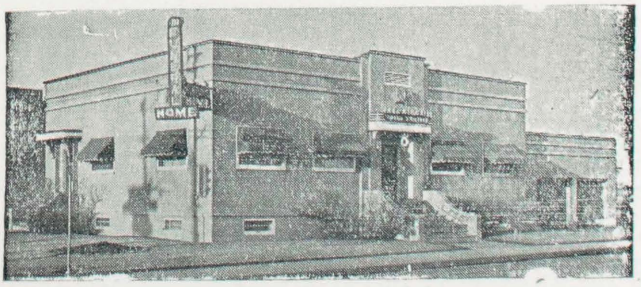

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненчю, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

PARK MEMORIAL FUNERAL DIRECTORS

9709 - 111 Ave. Phones: GA 2-2331 & GA 4-1633 Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:

Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake — Myrnam — Wilna — Mayerthorpe — Wildwood.

В. М. СМОЛИК, управитель

НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ

Союзові Українок Канади

з нагоди 35-літнього ювілею громадської праці і успіхів на будуче засилає

MARION HOTEL

CARAVAN LOUNGE

28 КІМНАТ З ВАННОЮ. ДВІ ЗАЛІ НА БЕНКЕТИ, КОНВЕНЦІЇ ТА ВЕСІЛЛЯ.

Велика площа для паркування авт.

Г. І. МАРКО, управитель

393 Marion St.
ST. BONIFACE, MAN.
Phone CE 3-1477

Тамтушки

P 22 JAN 62
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

CANADA

Більше, ніж ПІВ МІЛЬЙОНА
осіб стали
КАНАДСЬКИМИ ГРОМАДЯНАМИ

з того часу, як Закон про Канадське Громадянство став офіціяльним в 1947 році.

Лише в 1960 році більше як 60,000 новоприбулих склали присягу на вірність та стали повновартісними членами канадського суспільства.

Це є щире запрошення до всіх новоприбулих, які були законно прийняті до цієї країни як іміґранти чотири роки і девять місяців тому, робити подання о канадське громадянство ТЕПЕР.

Користуйтесь всіма правами та привілеями повновартісних членів канадської нації

— правом голосування
— правом на канадський пашпорт
— правом на урядову працю
— правом повного голосу в керуванні справами вашої громади.

Формулярі для виповнення заяв на громадянство ви можете дістати від урядовця окружного суду громадянства, або від реєстратора канадського громадянства в Оттаві.

Ellen L. Fairclough

Елен Д. Фейркло
Міністер Громадянства й Іміґрації